Yarım Ay
NUMARA 7
15 KURUŞ

15 GÜNDEN 15 GÜNE

BEN KOMÜNİST OLMUŞUM!

— Bilmem beni tanır mısınız?

Nereden tanıyalım ? Desenize!... Hakkınız var. Madem ki tanışmıyoruz, ben size kendimin, bu hikâyemin anlaşılması için bilmeniz lâzım gelen taraflarımı, anlatayım :

Ben, kılık kıyafet bahsinde kalenderce bir adamımdır. Ve fazla şıklığı gülünç.. züpbeliği iğrenç.. asorticiliği de züpbelik sayanlardanım.

Meselâ: On dördüncü Lüi, bir ziyafet sofrasında şişen karnını rahatlatmak için, yeleğinin en dibindeki düğmeyi çözdü diye, boş mideyle yeleklerinin en dibindeki düğmeyi çözenlere gülerim.

Meselâ: Prens Dögal, çamura bulanmamak için paçalarını büktü diye; dört parmak kalınlığında halılarla kaplı salonlarda, sıvanmış paçayla dolaşanlara acırım.

Solak prenslerden bilmem kim, • kolayına gelsin diye • mendil cebi denilen keseyi, ceketinin sol göğsüne uydurmuş. Ben, bunu hemen taklid eden moda budalalarını, insan biçimine girmiş terbiyeli maymunlara benzetirim.

Ve tabiî, herbiri, bu kadar gülünç şekilde taammüm etmiş giyim kuşam kaidelerinden birçoklarına uymadığım için de, bu kaidelere uyanlar tarafından beğenilmeyen bir giyinişim vardır.

Sonra benim, öyle şafak vakti için ayrı, sabah kahvaltısı için ayrı, sabah gezintisi için ayrı, öğle yemeği için ayrı, mehtab seyranı için ayrı, takım takım.. biçim biçim elbiselerim de yoktur.

Fakat, meslek icabı ikide birde girip çıktığım teşrifatlı yerlerde bürünmek mecburiyetinde kaldığım kılıklar vardır. Bu mecburiyetle de ben, sık sık kira vermekten kurtulmak için, kırlangıç kuyruklu bir frakla, bir de çay elbisesi edindim.

Geçenlerde, yine teşrifatlı bir çaya çağrıldım. Oradan da, bir dost evine gittim.

O dostun evinden çıkarken şapkamı bulamadım. Basit işlere karşı biraz fazla dalgıncayımdır. Bu itibarla da, şapkamın orada mı?.. yoksa oraya gitmeden evvel mi?.. sır olduğunu hatırlayamadım. Fakat, akşam hovardalığına çıkmış mektep kaçkınları gibi, başı kabak dolaşmaktan da hoşlanmadığım için, başıma dostumun kasketini geçirdim.

. . . .

Hikâyemin buraya kadarki kısmında bir fevkalâdelik yok. Fakat, işin anlatmaya niyetlendiğim tarafı, dostumun evinden çıkışımdan sonra başladı.

İlk rastladığım tanıdık, beni tepeden tırnağa kadar süzdü :

— O o o... dedi, maşallâh... sende mi komünist oldun?

Ve cevap vermeye vakit bırakmadan ilâve etti :

— Beraber görünmeyelim dostum. Malûm ya, ben evbark sahibi adamım!

Ona :

— Yahu, sende mi, evbark sahibliğini korkaklığa bahane edenlerdensin! diyecektim. Fakat o, benim fötr şapka gibi, kaşla göz arasında sır oluverdi.

Az sonra yanıma bir başka bildik sokuldu, ve az evvel ayrılan ahbabla sözleşmiş gibi, ayni sözleri tekrarladı. Bu sefer sesimi yükseltecek ve :

— Hazret, diyecektim, bir kasket giyivermekle komünist olunabileceğini zannetmek; fesi şapkayla değiştirivermekle medenileşilebileceğini sanmağa benzer!

Fakat bu cevabı da veremedim. Zira bu ikinci ahbab da "evbark sahibiydi„ ; ve beraber görünmemize vakit kalmadan uzaklaşmıştı.

Bu vaziyet beni, meram anlatacak rehber bulamamış bir seyyah gibi afallatmıştı. Ve daha bu şaşkınlığım yatışmadan, koluma bir üçüncü bildik kulp oldu. Beni ayni biçimde süzdükten sonra, tıpkı şahlanan hayretimi azdırmak ister gibi :

— Üstad, dedi, bu ne hal?!.. bu ne kılık?!.. çay elbisesinin üstünde kasket!

Muhatabımın edasına bakınca nerdeyse, kendimi, peştemalla Beyoğlu caddesine fırlamış bir hamam kaçkını sanacaktım.

O; kısa bir sükûttan sonra ilâve etti :

— Kâfir, sen kasden yapdın bunu, ve bu kılığa girmekle, teşrifat budalası aristokratlarla alay ediyorsun!

Ve bu cümlesini tamamlar tamamlamaz, tıpkı diğerleri gibi, yangından kaçarcasına uzaklaşan muhatabımın arkasını döğen kırık topuklarına bakarak güldüm :

— Demek ben, başıma bir kasket geçirivermekle, baş düşmanlarımla alay etmiş oluyordum!

Üçüncü muhatabımın bu telâkkisi, beni, kılığımın az evvel utandığım aykırılığına aşık etti.

Ve şimdi, reyye pantolonun, siyah ceketin, kolalı yakalığın üstüne oturak biçimli bir melon giymeğe, bir kasket giymeyi tercih ediyorum.

Görüyorsunuz ya... insanı dostlar yoldan çıkarıyor.

Ve onların sakat telâkkileri, insana bazan böyle, yanlış hareketleri mubah, helâl, sevap, hattâ farz saydırıyor.

Fakat dostların, tanıdıkların, bildiklerin sakat telâkkilerine her zaman kapılmağa gelmez. Zira onlar insana bazan kasket yerine külâh da giydirirler; ve külâh giymk, kasket giymeğe benzemez!

Naci Sadullah

Yazan : **M. S.**

GÜNAH GÖNÜLLÜLERİ

№ : 7

Geçen sayının devamı :

Kapıcılarla, bakkal çıraklariyle, satıcılarla mercimeği fırına verirken, ocaktaki tencerenin dibini tutturan hizmetçi adlı sürtüklerin, bir ayda görmedikleri işi bir günde başarıyor.

Gazinolarda, lokantalarda, evlerde bazı doğuştan nemrut suratlı garsonlar, uşaklar, hizmetçiler görürüz. Bunların içinde, isteklerimizi gözlerimizden okuyabilecek kadar ferasetli olanlar vardır. Bunların içinde; her külfete, her zahmete meydan okuyabilecek kadar cefakeş olanlar vardır. Bunların içinde; altüst edilmiş koca bir konağa, on dakikada düzen verebilecek kadar hamarat olanlar vardır.

Fakat mübareklerin, görünmez ve mütemadî bir sancı çekiyormuşcasına asık ve çatık duran suratlarındaki kasvet öyle saridir ki; olanca ferasetlerine, olanca meziyyetlerine, olanca hizmetlerine lânet okuruz.

Ve o asık, çatık suratın verdiği kasvetten kurtulmak için sade uşaksız, hizmetcisiz kalmağa değil, elkapısında uşaklık, ve hizmetçilik etmeye bile razı oluruz.

Binnaz Hanımın en hoşuma giden tarafı da böyle olmaması. İnsan onu sade tatlı dili; ve güler yüzü için baş tacı edebilir.

Bütün bunlar, başlayan yeni bir hayatın iyi tarafları. Fakat bu madalyenin bir ters tarafı var ki, beni zaman zaman endişeye sürükliyor.

Hicran, bugünkü halde, hayatından çok memnun görünüyor. İnsanlar; çok tehlikeli, çok korkunç, çok müthiş kâbuslarla dolu rüyalardan uyanır uyanmaz, benzeri çok güç duyulur bir ferahlığa, bir haza kavuşurlar. Fakat bu hudutsuz haz ve ferahlık, bir yaz yağmuru kadar süreksizdir.

Hicran da şimdi; ardarda atlattığı yaman vartalardan sonra, korkunç, müthiş bir kâbustan uyanmışa benziyor.

Onda, bu uyanışın keyfi ne zamana kadar sürebilir? O, tam bir sinir sükûnuna kavuştuğu zaman, bugünkü yaşayışında birçok eksiklikler duymayacak mı? Güler yüzlü, tatlı sözlü bir ihtiyar kadın; iyice döşenmiş temizce bir apartıman; ve fedakâr bir dostluktan başka hiç birşey vadedemeyen bir adam, bir genç kızın hayatını ve hayalini ne dereceye kadar doldurabilir.. ne dereceye kadar doyurabilir ?.

Bugünkü halde, hiçbir toplantıya karıştığımız yok. Ve daha kapımızın zilini; "hoş geldiniz !„ diyen tek bir bir komşu bile çalmadı. Dünyanın içinde dünyadan, insanların içinde insanlardan uzak yaşıyoruz.

Halbuki bu hep biribirine benzeyen günlere biraz renk, biraz başkalık, biraz hareket katmak lâzım, hatta elzem; bu muhakkak.

Hicranın hayatına, daha neticeli istikametler bulabilmek de, bu değişikliğin, bu başkalıkların tahakkukuna bağlı.... bu da muhakkak.

Fakat nasıl? Ben, ne zamandır karışmadığım ve ötedenberi hoşlanmadığım sahte sosyetelerde Hicrana can sıkmayan bir arkadaş olabilir miyim?

Dün gece kafamın sükûnü, bu düşüncelerle, ve bu cevaplarını bulamadığım sorgularla zehirlendi. Nihayet ilk fırsatta; Hicrana bu mevzuu, münasip bir şekilde açmayı kararlaştırdım. Zira hayatımızda; onu düşünerek yapmak istediğim yeniliklerin ve değişikliklerin yolunu, onun reyine ve düşüncelerine hiç başvurmadan kestirmeye hakkım yoktu.

Bu kararla sükûna kavuşan dimağım, geciken bir uykunun ağırlığıyle uyuşmağa başlamıştı. O anda hızlanan hayalim, beni, birçok günlerin ilerisine sürükledi. Ve gözlerimin önüne; yanında kendisine uyan bir eşle Hicran geldi.

Hicranın, limon çiçeklerile, sırma tellerle, ve ipekli duvakla melâikeleşen güzel yüzünde, derin bir saadetin izlerini sezdim.

İri, yeşil, derin gözlerinde, içden bir teşekkür, samimî bir minnet; ve.. vefakâr arkadaşından ayrılmaktan doğan bir eza, hatta iki iri damla yaş görür gibi oldum:

— Allaha ısmarladık Celâl ağabey derken, elimi sıkan elleri de, sesi de titriyordu.

Bu hayal, gözlerime yaş getirmiş ve boğazımı kemik kadar sert bir hıçkırıkla tıkamıştı.

Gözlerimi dolduran bu yaşlar; ve boğazımı tıkayan bu hıçkırık, sade Hicranı mes'ut görmenin sevincinden gelmiyordu. Bu hıçkırığın; bu gözyaşlarının sevincine; Hicranı, kendi hayatının çiçekli yoluna selâmetledikten sonraki yanlızlığımı düşünmenin acısı da karışmıştı! Ve anlıyordum ki, benim için onun ayrılığına alışmak, ona alışmak kadar kolay olmayacaktı!.

* * *

Az zamanda öyle değiştim ki, geçmiş günlerim bana, bir başka adam tarafından yaşanmış gibi görünüyor. Artık, içki âlemlerinde beni aralarında bulamayan dostlarım, habire takılıyorlar. Hatta dün matbaa merdivenlerini çıkarken, tahrir odasından taşan karışık seslere, kahkahalara kulak kabarttım. İsmimin geçtiğini duyunca, adımlarım gayri ihtiyarî ağırlaştı. Herzamanki gibi tam saatında kaynamağa başlayan dedikodu kazanına, bu sefer de beni atmışlardı. Ve ben, bu kazandan taşan fıkırtıları, hırsızlama dinlemekten kendimi alamadım. Hatta; kim bilir ne zamandanberi kaynatılan bu hararetli dedikodunun başına yetişemediğim için; tıpkı, heyecanlı bir roman tefrikasının başlangıcını kaçırmış meraklı bir okuyucu gibi, üzüldüm.

Bence, dedikoduculuğu, sade çeneleri düşük ihtiyarlara ve kadınlara arız olan bir illet sayanlar, Babıâli âlemine bir saatcık bile karışmamış bahtiyarlardır.

Gazetecilerin kendi âlemlerinde çıkardıkları dedikodulara nisbeten, gazetelerine yazdıkları sunturlu uydurmalar, içine su katılmamış birer hakikat sayılabilir.

Hele, kendi hakkımda konuşulanları da dinleyişimden sonra, bu kanaatimin kökü iyice çatallaştı.

İçlerinden birisi:

— Benim sağlam bir yerden işittiğime göre, bir zengin kızına tutulmuş,

Kızın babası yüreği sarıklı bir softa imiş: "Ben ayyaş adama, evimin kedisini bile vermem!„ demiş. Şimdi bizim biçare, sade içkiyi bırakmakla kalmamış, kayınbabanın gözüne girmek için, bir hoca tutarak abdest, namaz, din, iman dersleri almağa başlamış!...

Bir diğeri, bir kahkaha attı:

— Tevekkel değil, geçen gün elinde bir tesbih vardı!...

Kendisinden on yıl yaşlı karısından izin almadan, en tabii ihtiyaçlarını bile defedemeyen birisi, karıştı:

— Kendimin bile kılıbıklaşabileceğim aklıma gelirdi amma, onun bu hale girebileceğini ummazdım!

Bana abdest, namaz dersi aldıran ahbab cevap verdi:

— Daha evlenmeden bu hale girerse, nikâhtan sonra ne olacak kimbilir?

Elime tesbih veren dost, teneke yırtılışını andıran bir kahkaha daha savurdu:

— O zaman matbaa iflâsın, biz de caddenin yolunu tutacağız demektir. Zira o taktirde mübarekin elinden telefon düşmiyecek, ve iki dakikada bir, kayınbabasına, karısına, harekâtının hesabını verecek.

Diğeri, sözüm ona benim taklidimi yaptı:

— Çok muhterem kayınbabacığım!.. Şimdi ikindi namazını kıldım. İbadette intizam berkemâldir. Müsterih olunuz! vaziyeti refikaya da anlattıktan sonra, emriniz mucibince 4 rekât da nafile kılacağım!.

O sırada çalınan bir telefon, kahkahalarını yarıda kesti. Ve ben, bu fasıladan istifade ederek, lâkırdıyı yeniden tazelemelerine vakit bırakmadan, içeri girdim.

(Arkası var)

Sonu 27 nci sahifededir

"Merhume,, nin Cenazesi arkasından gözyaşı dökmiyenlerden biri!..

biri!..

Merhumeyi Nasıl BİLİRDİNİZ?

Yazan:

SUAD DERVİŞ

Bayanlar!

Müjde... birçok senelerden beri arzumuz hilâfında, ve bütün tenkitlerimize.. protestolarımıza rağmen bizi temsil ettiğini söyliyen ve kendisine, maalesef birçok göze batan işlerde de bu hak verilen: (Kadın Birliği); Kadın Birliği ismindeki, proğramı malûm, icraatı belli olmıyan, şahsiyeti meşkûk bulunan, gülünç bir teşekkül kendi kendini feshetti.

Kurulduğu tarihten bugüne kadar, Türk kadınını bir alay mevzuu yaptıran bu teşekkülün, kendi kendisini feshedişi, bu hareket de ciddî olmadı!.. Bütün ömrünce yaptığı gülünç hareketlerden, ve donkişotvari gösterişlerden biri oldu. Çünkü bu teşekkül bir gün azalarını topladı ve dedi ki: "Türk kadını memlekette artık bütün haklarını kazanmıştır. Benim, dünyada mevcudiyetime bir sebep kalmadı.. Kadınlığı kurtarmak için mücadelemi yaptım. Bu mücadeleye devama lüzum olmadığı için, artık kapılarımı mücahidlerime kapatıyorum. Benim kapanan kapılarımın haricinde kalanlar, hayatta onlara açtığım başka ve yeni mücadelelere, erkeklerile birlikte devam etsin„.

Ne garip bir tecellisi varmış bu teşekkülün ki, hiçbir cemiyetin dagılışı bukadar iddialı, ve bu kadar gülünç olmamıştır!...

Şimdi bu iddialı kapanışından sonra, onun cenazesi başındayız. Bütün hayatınca sevmediğim bu teşekkülün, şahsen aleyhinde bulunmayayım diye, işte hepinizi çağırıyorum. Rica ederim Bayanlar; tıpkı bir cenazenin başında bulunan insanlar gibi, ellerinizi vicdanınıza koyarak bana cevap veriniz:

— Merhumeyi nasıl bilirdiniz?

Kendi kendini feshederken söylediği gibi :"Bizlere intihap hakkı verilsin diye çalıştı mı?...„ Eğer çalıştı ise?.. Bizlere intihap hakkı verilsin diye ne gibi faaliyet gösterdi?.. Broşürler.. kitaplar mı bastırdı? Köylü, ve şehirli cahil kadınları.. işçi kadınları tenvir etmek için; onlara siyasî hakkın kıymetini öğretmek için, propağandalar mı yaptı?.. Gazetelerde, muharrirlerine!... mücadele mekaleleri mi yazdırdı?. Umumî yerlerde hatiplerine!.. konferanslar mı söyletti?.. Ben bilmiyorum; beni tenvir ediniz.

Benim bildiğim; ve zannederim sizin bildiğiniz de öyledir! Kadın Birliği bugüne kadar, yarısı balık, yarısı insan acayıp mahlûklar gibi, mücadeleci kadın teşekkülü olduğunu söyleyen; fakat icraatiyle sekizinci sınıf bir hayır cemiyeti olan bir teşekküldü. Benim bildigim Kadın Birliğinde, yaşını başını almış.. orta halli.. para sıkıntısı fazla olmayan.. çalışmağa da mecbur bulunmayan birkaç Bayan, haftanın birkaç günü toplanır; sıgara tellendirirler.. Arababir Karagözün Yalova sefası gibi, Yalova tenezzühleri yaparlar; ve her mevsimde bir balo tertip ederler. Eğer bunlardan da bir parça hasılat kazanılırsa, onunla da bayramları birkaç elbise alıp, bütün sene açlıktan harap olan çocukların sıska omuzlarına geçirirler. Bu vesile ile, yevmî gazetelerin ilk sütününda çıkan resimlerini görmekten, zevk duyarlardı.

Halbuki bugün Türkiye Cumhuriyeti kadın tebealarına intihap hakkı verilince: (Kadınlar polis olsun) dan gayri hiçbir kadın davasını!.. müdafaa etmemiş olan bu yapmacık kahraman, tıpkı büyük bir zaferden sonra kılıcını kınına sokan şerefli bir kumandan edasile: "Artık benim işim bitti„ dedi

***

Ben, bu ölüden bahsetmek istemiyordum. Çünkü ölüleri hayır ile yadetmek lâzımdır. Halbuki bu ölüden benim için hayır ile bahsetmek imkânı olmadığından, susmaklığım daha doğru idi; ve yine öyle yapacaktım. Fakat şimdi büyük bir dehşetle görüyorum ki, tabutunu çivilediğimizi zannettiğim ölü Ankarada hortlamaktadır. Çünkü Ankarada teşekkül eden veya teşekkül etmekte bulunan: bir (Kadınları Koruma Cemiyeti) mevzuubahs olmağa başladı,

Bu fikir ortaya atan kimdir?.. Ben kadınım; ve ben, kimsenin.. hiçbir teşekkülün beni korumasına müsaade edemem. Âdil ve medenî bir memlekette insanlar biribirinin himayesine muhtaç degillerdir. İnsanları cezaî, hukukî ve içtimaî kanunlar korur. Her ferdin cemiyet karşısında vazifeleri, ve cemiyetten istediği hakları vardır. Müsavatın yaşadığı medenî memleketlerde himaye cemiyetleri yoktur. Çünkü böyle memleketlerde aciz, ve korumağa muhtaç zümreler, sınıflar, ferdler bulunmaz.

Başlarında "Hayvanları Koruma„; "Çocukları Koruma„; "Kadınları Koruma„ gibi isimler taşıyan cemiyetler, artık bilmelidir er ki zamanımızda ve memleketimizde şahsî ve ferdî himayelerin, sadakaların yeri yoktur.

Birkaç zengin Bayan (Koruyucu Melek) rolü oynayacak diye, bütün bir kadınlığa, sadaka ve merhamet bekler bir kütle muamelesi edilmesine, biz kadınlar müsaade etmiyoruz. Eğer memleketimizde, saylav olmamıza ve saylav seçmemize rağmen, halâ himayeye muhtaç bir vaziyette isek; adam olalım.. vekillerimizi iyi seçerek, haklarımızı Kamutayda müdafaa ettirelim; ve haksızlıklardan bizi koruyacak kanun lâyıhaları çıkartalım. Erkekler, bize intihap hakkını bunun için verdi.

Halâ mühim bir kısmımızı, kendi yüksek himayeleri altında zanneden bazı Bayanlar, öğrensinler ki biz Türkiyedeyiz. Türkiyede kadın mustakil, bütün siyasî haklarına sahip, ve bunu istediği gibi kullanmakta hürdür; yani kendikendini korumağa muktedirdir.

Çünkü ulus karşısında konuşacak sesi, ulus karşısında konuşacak dili vardır.

Merhametleri taşkın bu Bayanlar, eğer bu merhameti bir yer sarfetmek istiyorlarsa, tavsiye ederim: "Türk Kadınlarını Koruma Cemiyeti„ yapacaklarına, "Hayvanları Himaye Cemiyeti„ ni genişletsinler. Yirminci asırda bu nevi himayelere isyan etmiyecek yalnız hayvanlardır.

Cahit Uçuğun Yazdığı En İçli Bir Gönül Hikâyesi

●●● Genç kız kollarını, terasın kenarını çeviren, demir parmaklıklara dayadı. Bir bakışla, önünde uzanan bütün güzellikleri içine aldı... Göl mavi ipek bir halı gibi serilmiş, üstündeki küçük adacıkta tunçtan kocaman bir geyik var. Sonlarda yeşil çamlıklar. Her çamın tepesi, gergin bir yayın ucundan fırlayacak ok gibi, sıralı, bekleşiyorlar..

. . . Genç kız, birkaç gündenberi görerek, doymadığı bu görünüşleri, sonsuz bir zevk ve ürperişle seyrediyor; kollarının demir üstünde acıdığının farkına bile varmıyordu. Güneş ağır ağır çamlıkların ardındaki yuvasına indi. Bütün manzara bir solukta değişiverdi. Sulara, göze görünmez bir yanardağın kızıl renkleri sindi. Çamlıklar, mavi bir paravana gerdi sularla güneşin arasına.. Tunç geyiğin sırtınada kızıl çizgiler çizilmişti.. Nefes gibi bir rüzgâr gölün ipek yüzünü harelendirdi.. Genç kız, baygın gibiydi bu kızıllıklar karşısında.. başını çevirmeden içerdeki babasına seslendi:

— Baba!..

Ses, geriye dönmeden çamlıklara doğru uzandı gitti.. o, bu sefer başını çevirdi daha kuvvetle:

— Baba! dedi.. babacığım!..

Bol ışıklarla yanan salonun ucunda, koltuğuna rahatca gömülmüş gümüş saçlı baş, havanın içinde örperek gelen sesi duyunca, o yana baktı.. Kızı onu çağırıyor... Dışarının yangınlı renkleri içinde küçük başı, bir sarı gül gibiydi kızının.. ince vücudunun silueti, buzlu cam üstüne çizilmiş siyah bir resme benziyordu. Babasının kendine baktığını görünce, ona doğru koştu kız.. Yanına gelince biraz durarak babasına baktı. Sonra koltuğun kenarına ilişti. Kolunu boynuna dolamış; başını başına yaklaştırmıştı. Yanağını, onun yanağına yumuşak sevişlerle sürerek:

— Baba!.. dedi. Gel bak!.. Dışarların bütün güzelliği üstünde.. seninle beraber görmek istiyorum.. haydi kalk babacığım..

Koltuğun kenarından yere sıçradı. Babasının iki elinden çekerek kaldırdı. Bu boylu, güzel yapılı, hoş bir erkekti.. Kendini çağıran bir çok şeylere arkasını dönmüş, yüreğinin sonsuzluklarındaki sevgilerini kızına bağlamıştı. Kızının ipekböceği varlığı, yüreğini her an, biraz daha kozası içine alıyordu.. Terasa çıktılar.. sular şimdi portakal kabuğu rengine boyanmış, çamlıkların paravanı koyu mavi gölgeler düşürmüştü diplerine.. Tunç geyiğin sırtında, taze açılmış bir yara gibi, uzun kırmızı bir renk pırıldıyordu. Terasın dibinden kanadlarını sevinçle çırparak köpük vücutlu, zanbak boyunlu, bir kuğu geçti.. arkasında tüylerinden bırakmış gibi, ak bir çırpıntı geyiğin sudaki gölgesini ikiye böldü. Sonra dağıldı, genç kızın soruşlu gözleri babasına çevrildi:

— Babacığım!.. dedi. Bu akşam, en güzel akşam değil mi?

Sonra terası saran güllerin baygın kokularını içine çekti!

— Ne doyurtucu bir gece başlangıcı, dedi..

Küçük rüzgârlar, çamların reçina kokularını, gölün yüzünden aldığı su kokularına karıştırarak getiriyor, nefeslerini havanın koynuna gizlice bırakan gülleri örpertiyordu... Ağır, ağır inen karanlık, kızıllıkların üstüne büyük fırçasiyle koyu renkler sürüyor, çamların sivri uçları belirsiz bir kayboluşla gece renkleri içine karışıyordu. Baba kız, bu eriyen, değişen güzellikleri gözleriyle içiyorlar, konuşmıyorlardı... Her yan karardı. Göl kara bir ayna gibi göğsüne yıldızların pırıltılarını çekti.. pencerelerden taşan aydınlık, terasın önlerini ve tunç geyiğin sırtını ışıkladı. Güller pembe göğüslerini, karanlıkta kimse görmüyor diye, açtılar. Kokular, baygın, baş döndürücü kokular doldurdu her yanı...

Genç kız, gözlerinin ışığı uzak karanlıklarda, babasına:

— Baba!... Hani bana bu gölün ve tunç geyiğin masalını anlatacaktın?.. kaç gündür yarın söylerim diye geriye atıyorsun.. içimde merak, her dakika biraz daha artan rüzgâr gibi.. ne olur baba.. şimdi anlat! diyor..

Sesi, babasının kulaklarını öperek yüreğine kadar iniyor, yalvaran, titreyen, isteyen sesi.. Kızına bakıyor; arkadan vuran ışıkların içinde açık ensesi yasemin çiçekleri gibi, başından omuzlarına dökülen saçlraı demeti dağılmış fulyelere benziyor.. vücudu rüyaların güzelliklerile dolu..

Kız!

— Babacığım!.. Ne olur, buraya geleli bir haftaya yakın oldu, her gün yalvarıyorum. Anlatacaksın değil mi?..

Diye sızlanıyor.. babası gözlerini ondan uzaklara çevirerek:

— Bu göl ve tunç geyik, eski bir gönül hikâyesidir yavrum.. benim sevgilimin, senin ananın masalı.. Doğru artık bunu sana anlatabilirim; şimdi

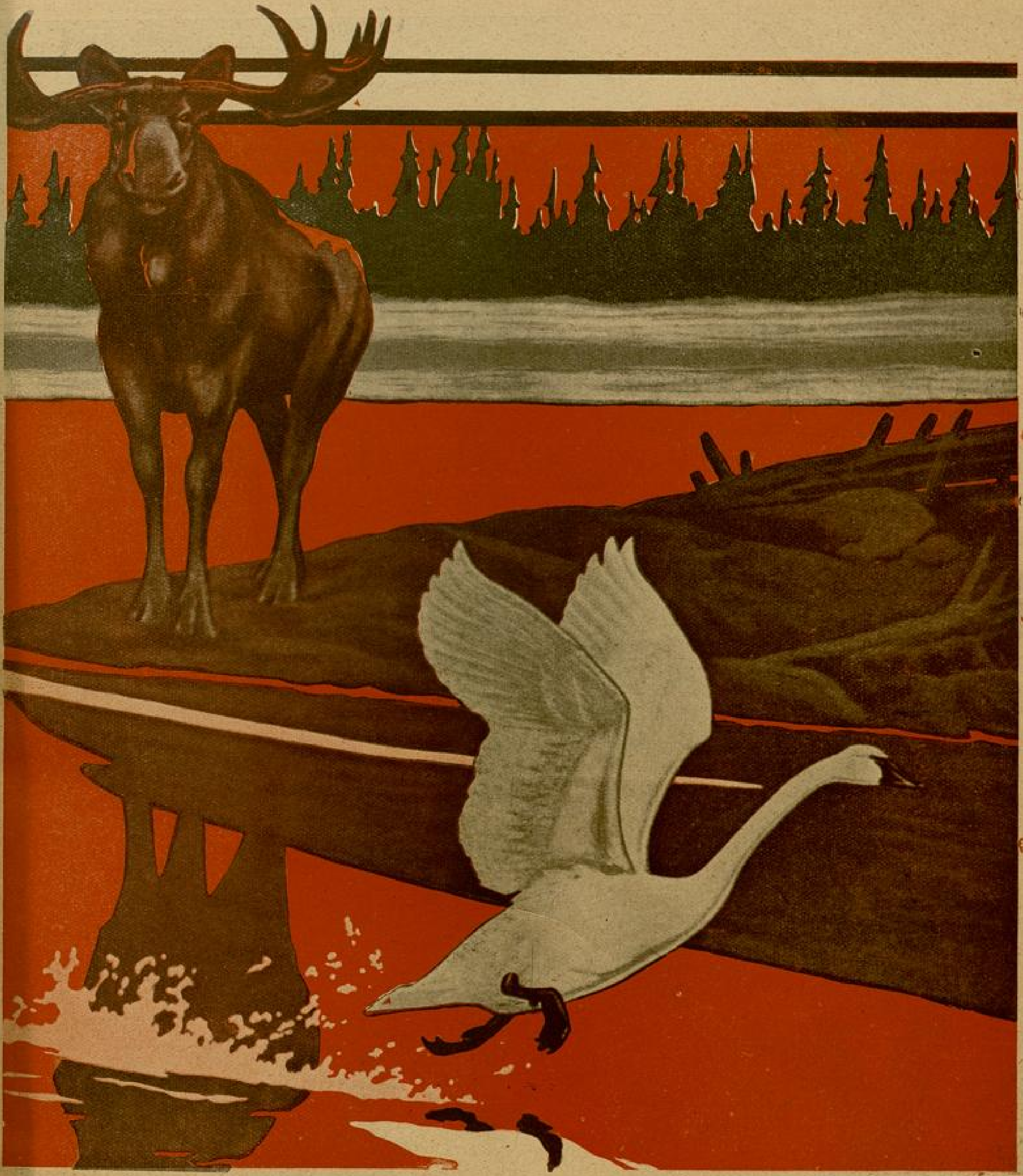

GEYİK

Yazan: Cahit Uçuk

on sekiz yaşında kocaman bir kız olduğunu düşündüm..

Sustu. Sessizlikler içinde örpertiler dolaştı.. sonra sıcak sesi, unutulmayan bir rüyanın tatlılığıyle dolu dudaklarından aktı:

— Bundan yıllarca evvel, anan; senin gibi bir kızken, onunla sevişerek evlenmiş, bir deniz kıyısında yuvamızı kurmuştuk.. Her gün dalgaların sesiyle yatıyor, yine onlarla uyanıyorduk.. yaşayışımızın birkaç yılı böyle geçti.. sonra hastalandı anan.. hekimler:

— Dağ havası lâzım; burada yaşayamaz; dediler. Onun için canımı verebilirdim. Yanından ayrılarak birkaç hafta, rahat bir dağ köşesi bulmak için, dolaştım. Bir gün tesadüf elimi tuttu.

(Sonu 30 uncu sayfada)

Sevimli Yıldız Loretta Young'un en son bir resmi

Sinema Alemini Altüst Eden Mülâkatlardan

№: 3

(Bugün Ceyms Star'ın, sevimli yıldız Lupe Velezle yapdığı mülâkatın en güzel ve alâka uyandıran kısımlarını iktibaz ediyoruz.)

. . . Lupe Velez, tanıdığım yıldızların en sevimli, ve en samimisidir.

Bu, kabına sığmayan X... kızının, tabiata karşı doymak bilmez bir sevgisi var:

— Ben, diyor, uyumağa, dinlenmeğe azamî ihtiyacı duymadığım, yani mecbur kalmadığım zaman, evime girip kapanmayı azap sayıyorum. Kırlar, denizler, dağlar dururken, bir insanın dört duvar içine ihtiyariyle hapis oluşunu, servet sahibi bir insanın iktisad için peynir ekmek yemesine benzetirim.

Zira tabiat; üzerinde kimsenin şahsî mülkiyet iddia edemiyeceği, hudutsuz bir hazinedir. Ve onun güzelliklerini kana kana içmemek, çok manasız ve budalaca bir perhiz olur.

❖

. . . Lupe Velez, Holivudun gönlünü ve vücudunu vermekte, en hasis davranan yıldızıdır denilebilir.

Fakat o, ayni hısseti, şişkin kesesini dolduran dolarlara karşı da göstermez. Hatta bilâkis, yeşil derin gözlerinde maddî ihtirasın en belirsiz izini bile sezemezsiniz. Amerikadaki ameleler, Holivudun bu en cömerd kızını, taparcasına severler, zira o, altın, servet ve sermaye diyarı sayılan Holivudun biricik komünist yıldızıdır. Geçenlerde, Amerikadaki komünist partisine, yüz binlerce dolar teberruda bulunduğunu hepiniz duymuşsunuzdur.

Beraber geçen günlermizden birinde ondan, bu komünizme karşı duyduğu sevginin sırrını anlamak istedim.

O, iyice hazmettiği „Marks„ ın nazariyelerini, öyle tatlı bir lisanla anlatıyordu ki, gayri ihtiyarî meslek, ve kanaat degiştirmekten korktum.

Bu mevzu onu, tabiat bahsından çok fazla coşturuyordu, nihayet:

— Ben, dedi, bir amele kızıyım. Günün birinde babam, on dokuz yıl çalıştığı fabrikada bir kaza geçirdi. Bu feci kaza neticesinde sağ kolunu tamamile kaybetti. Ve fabrika, bu emekdar amelesini, tıpkı bir köpek dehler gibi kovdu.

Babamın nasıl çalıştığını; bu kadar çalışmağa mukabil, pek az kazandığını, ve nihayet bu neticeyi gördükten sonra, fabrikalarını asrî birer insan mezbahasına çeviren istismarcı sermayedarlarla, can ciğer kesilecek halim yoktu ya?

❖

. . . Bir gün onunla sevgiden de konuştuk:

— Dünyada kusursuz insan yoktur, dedi. Fakat unutmaki dünyada hiçbir meziyeti olmayan insan da mevcut değildir.

Zaten bu açık hakikatı kimsenin inkâr ettiği de yok. Demek ki insanların iyi taraflarını bulmağa çalışanlar için, sevilemeyecek adam yoktur. Fakat mutlaka bir kusur bulmak arzuşile bakınca da, hiçbir erkeği sevebilmek mümkün değildir.

Binaenaleyh ben, karşılaştığım erkeklerin bir araya güç toplanabilen birçok meziyetlere birden sahip olmalarını istemem, zira o zaman, bir gönül, bir sevda eşi bulabilmekte çok güçlük çekerdim.

Bu itibarla, seveceğim erkeklerde birçok kusurları hoş görebilirim. Fakat tabiî, bu kusurlarını hoş gördürebilecek bir tarafı olmak şartile !..

Sevimli ve şirin yıldız, koca bir sükûttan sonra, mühüm bir noktayı unutmuş gibi ilâve etti:

— Fakat, erkeklerde, asla affedemiyeceğim bir takım kusurlar vardır. Meselâ: neş'esizlik, abdallık, toyluk, miskinlik ve pislik... Yanımdaki erkeğin bir hüzün heykeli gibi surat asması sinirlerimi didik didik eder.

Zaaflarımı, hislerimi, düşüncelerimi vaktinde sezemiyecek kadar abdal ve toy erkeğe, bir dakika tahammül edemem.

En tahammül edemiyeceğim şeylerden birisi de, erkeğin ihtiras anlarında beceriksiz ve miskin davranmasıdır.

Lupe Valez, çıplak kolunu boynuma atarak, iri gözlerini kıstı, ve çapkın çapkın güldü:

— Zaten Vays Müllerle ayrılışımızın sebebi de bu ya! Heybetli şampiyon boyuna posuna bakıp da beslediğim hayalleri öyle yıktı ki... İnsanların görünüşlerine aldanmağa hiç gelmiyor!

Bu bahis kapanmadan sordum:

— Az evvel „seveceğim erkekleri„ diyordun. Anlaşılıyor ki sen de: "bir çiçekle bahar olmaz!„ diyenlerdensin?

— Ben, muhtelif zamanlarda değil, hatta ayni zamanda birçok erkekleri birden sevmişimdir. Herhangi bir erkeğin, herhangi bir tarafına karşı duyduğum hoşlantıyı, mutlaka tatmin etmeliyim! Bunu yapamamak beni çileden çıkarabilir. Bu sahada, en basit hoşlantılarımı tatmin edemediğim zamanlar duyduğum ıstırapları, senin anladığın manada, senin tasavvur ettiğin şekilde sevenler bile duymamışlardır!

Hani, mağazalara giren şımarık asılzade çocukları vardır. Kolları, cepleri, hatta kapıda bekleyen otomobilleri oyuncakla, yiyecekle dolduğu halde, gözleri doymaz. Ve her yeni oyuncak çeşidini gördükleri zaman, az evvel ağlaya ağlaya aldırdıklarını unuturlar, onu tuttururlar.

Ben, sevgi bahçesinde kendimi, tıpkı bu oyuncakcı mağazalarındaki kararsız çocuklara benzetirim.

Herşeyin sevilecek bir tarafını çabucak bulurum. Fakat bu sevgimin sürekli olması, ancak gözlerimin bağlanmasile mümkündür. Zira aksi takitrde, gönlümü bir başka tarafa kaptırmamam için hiçbir sebep yoktur.

Güldüm, ve ellerimle gözlerini kapadım.

O da güldü. Ve:

— Sade gözlerimi kapamak kâfi değil. Beni Vays Müllerden ayıran sebebi de ortadan kaldırman lâzım!

yazan: Naci Sadullah

Çocuk Esirgeme Kurumuna İthaf

ÇÖP SANDIKLARINDA Yaşayanlar Arasında

— İki dakika benimle beraber gel Naci, sana ömrün sürdükçe unutamıyacağın birşey göstereceğim!

Bana, bu sözleri söyleyen, dostum Suat Derviştir. Neş'esini güç kaybeden değerli yazıcının sesini, gözlerini ve yüzünü saran derin acıdan anlıyorum ki, alelâde bir seyre çağırılmıyorum. Ve ona, beklediği cevabı, yerimden kalkup peşine düşmekle veriyorum.

Çok az sonra o, tenha bir sokağın dönemecine konulmuş tahta bir çöp sandığının önünde duruyor, parmağile yan tarafı kırılmış sandığın içini gösteriyor:

— Şuraya bak!

Gösterilen noktaya dikilen gözlerim, bir başka ve görülmemiş âleme açılmış gibi, büyüyor. Zira, çöp yığınlarının üzerinde, iki uyuz kaldırım köpeği değil, kaldırımda kalmış iki insan yavrusu görüyorum: Büyüğü başını tahtaya; küçüğü başını ötekinin sıska göğsüne dayamış.

Öylece... Uzaktaki Mektep bahçesinde oynaşan bahtlı çağdaşlarının kahkahalarını, bir ıstırap ninnisi gibi dinleyerek, uyuyorlar.

Ve kimbilir, belki de; bütün ömürlerince kavuşamıyacakları bir yumuşakca şiltenin, bir ılıkca odanın, bir sıcakca çorbanın... hulâsa, çok mütevazi bir refahın uzak rüyasını görüyorlar!...

İçinizde, onların ince, içli kırık ve derdli seslerini duymaktan çekinenler varsa, çevirsinler bu sahifeyi. Onlar, hoşlanmadıkları satırlar yazışımı, hoşlandıkları satırlar yazdığım zamanlara bağışlayabilirler. Fakat ben; onların, sefaletin sesine, işidip te kulak tıkayışlarını, nelerine bağışlayayım?

Zira bence; bu küçüklerin kısa ve acıklı romanı; meşhur adamların hususi hayatlarından çok daha meraklıdır. Ve bu küçüklerin sesleri; meşhur adamla-

"İki Dakika Benimle Gel Naci, Sana Ömrün Sürdukçe Unutmıyacağın Birşey Göstereceğim!,,

"..Bize En Çok Para Verenler, Gazinolardaki Adamlardır!,,

rın, mucize diye yumurtladıkları hezyanlardan, çok daha fazla dinlenmeğe müstehaktır.

***

İkisi de kardeşmişler. Birisinin adı Recep, ötekinin Şerefmiş. Ve Recep on, Şeref beş yaşındaymış. Getirdiğim fotoğrafcıya resimlerini aldırıp uyandırdıktan sonra, konuşmağa başladık. Evvelâ yaşlarile adlarını ögrendim ve sordum:

— Kimseniz yok mu sizin ?

İlk cevabı büyük verdi :

— Var... Babamız da, annemiz de var !

— Ne iş yapar babanız ?

— Eskiden işi vardı . Birisini bıçakladı mahpusa soktular. Çıktığından beri boşda !

— Ya anneniz ?

— O bir konakta hizmetçi !

— Onlar nerede yatıp kalkıyorlar?

— Evde... Fatihte, Saırgüzelin arkasında evimiz var bizim... Oradalar onlar !

— Sizi almıyorlar mı eve ?

Bu son sorgum, konuştuklarımızı, hazin, sevimli bir sükûn ve merakla dinleyen küçüğün isyanını kamçılamıştı. Beş yaşındaki yavrunun avuç kadar yüzü, hiddetlenmiş bir büyük insan alnı gibi kırışıp çatıldı.

Peltek bir çocuk şivesile :

— Bizi eve almasalar neyle geçinecekler ki ? dedi.

Acı bir merakla sordum :

— Siz mi bakıyorsunuz onlara ?

Bunun aksini umabilişime şaşar gibi cevap verdi :

— Kim bakacak ya ?

— O halde niçin eve gitmediniz de burada yattınız ?

Bu sorgunun; en soğukkanlı insanları bile şaşırtabilecek sebebini Recep anlattı :

— 90 Kuruş kazanabildik de ondan! Çünkü bir liradan az para götürdük mü, dövüyor babam ! Biz de lirayı tamamlamayınca bu dolablarda yatıyoruz !

Sonra içini çekerek ilâve etti :

— Şimdi rahat ama, kışın çok zor oluyor. Bazan da, dolablardaki süprüntüler yumuşak olmuyor. O vakit te rahat edemiyoruz !

O anda lâfa karışan küçük, tüylerime,' halâ yatışmayan bir ürperti veren müthiş bir hakikati ifşa etti :

— Kışın köpekler gelirse sarılıp ısınıyoruz, o zaman sıcacık oluyor.

(Arkası 30 uncu sayfada)

AVAR OĞLU

BÜYÜK • AŞK • TARİH • MACERA

HEYECAN • EN GİZLİ VESİKALAR • HAKİKAT

YAZAN:
ZİYA ŞAKIR

Diye bağırdı... Ürken atı, birdenbire şahlandı. Kudurmuş bir ejder gib, ileri fırladı.

***

Gece, her taraf, simsiyahtı... Bizans surları dibinde, ok menzilinin haricinde, öbek öbek ateşler yanıyor... Avar askerinin gür sesle söyledikleri sert şarkılar, Bizans surlarına çarpıyordu.

Muhasara hazırlığı biteli, aradan tam üç gün geçmişti. Fakat, henüz hiçbir kola, hücum emri verilmemişti.

Hâkan Bayan'ın dokuz renkli deriden yapılmış olan büyük çadırı, Bizans surlarının (Beşinci askerî kapısı) olan (Porta Pepenni) [1] nin karşısındaki küçük bir tepe üzerine kurulmuştu... Hâkan, yemek yemiyor.. uyku uyumuyor.. ellerini arkasına bağlıyarak, dalgın ve düşünceli bir halde, mütemadiyen çadırında geziniyor.. vakit vakit, dışarı çıkarak, surları, dikkatle gözden geçiriyordu. Gözleri onları delmek, ve orada saklanan bir vücudu görmek istiyordu!...

Hâkan, Bizans surlarını yalnız karadan çevirmekle iktifa etmemişti. Daha kara muhasarasının başlangıcında bizzat kendisi, (Siydaris) denilen şimdiki Kâğıtane deresile (Sent Mama) tesmiye olunan — o tarihde, Bizans şehrinin sur haricinde en kalabalık bir mahallesi olan — (Eyup) civarını gezmiş.. Oradaki bütün büyük ağaçların kesilerek gövdelerinden yekpare kayıklar oyulmasını emretmişti. Ve bu emrini de, şu sözlerle bitirmişti :

— Bu kayıklar, derhal denize çıkarılacak. Şehrin deniz tarafı tamamen kuşatılacak. Şehirden bir kuş bile uçurulmıyacak.

Bu emir, pek kısa bir zamanda tatbik edilmişti. Ağaçlar kesilmiş.. İçleri oyulmuş.. asker doldurulmuş.. Bizans, denizden de ablûka olunmuştu.

Hâkanın çadırının bulunduğu tepenin altında, — şimdi, Bayrampaşa deresi denilen — suyun kenarında, kumandanlara mahsus çadırda, (Salur) ile (Kauça) başbaşa vermişler, konuşuyorlardı :

Salur — Ne bekliyoruz ?..

Kauça — Bilir miyim, ben?.. Gene bu sabah, ne zaman hücum edeceğimizi sordum.

— Ne cevab verdi ?.

— Hiç.. elindeki kırbacı, çizmesinin koncuna vurmakla iktifa etti.

— Haberin var mı ?.. dün gece (sehirbaz Topa) yı çadırına getirtmiş. Kurban kesdirmiş. Hayvanın kürek kemiğini kendi elile kopararak Topa'ya vermiş. Bak, bakalım mabudlar ne diyor ?.. demiş.

— Ee, Topa...

— Lâkin, daha Topa cevab vermeden Hâkan, çadırdakilere dışarı çıkmalarını işaret etmiş.

— Topa'yı görüp sormadın mı.. Mabudlar ne cevap vermiş ?.. Bu cevaba karşı Hâkan ne demiş?!..

— Sordum. Fakat Topa, dikkatle yüzüme baktı. Sonra parmağını dudaklarının üstüne dayadı. Birdenbire geri dönerek uzaklaştı.

— Tuhaf değil mi ?..

— Ben de buna hayretteyim, yaa...

Bu konuşma devam edemedi. İçeri bir Romalı esir girdi :

— Kumandan Salur !.. Seni, Hâkan istiyor.

Dedi.

***

Bizanslılar, derin bir ıstırab içindelerdi. Şimdi, denizden ve karadan kuşatan Avar ordusunun, her dakika hücumlarını beklemetelerdi. Halbuki saatler ve günler, sükût içinde geçiyor... Neticesi bilinmeyen bu sükûnet, mahsurlara daha büyük bir korku veriyordu. Gündüzler bir dereceye kadar kolay geçiyordu. Fakat geceleri Avar ordugâhında yakılan ateşlerin semaya doğru uzayan kızıl alevleri.. Çelik gibi sert seslerle söylenen Avar türküleri, Bizanslıları titretiyordu.

Ayni zamanda, Üsküdar ve Halkidonya (Kadıköy) sahilini işgal eden İran ordusu da, bu korkuyu arttırıyordu. İran'ın en meşhur serdarlarından (Sehr Baraz) ın kumandasındaki bu ordu da, tehdidkâr bir vaziyet alıyordu.

İmparator İrakliyüs'ün yeni yaptırdığı (Velakerna) sarayında, başbaşa veren imparatorla İstanbul patriki Serkisyüs ve başkumandan Bomos'un müzakereleri saatlerdenberi devam ediyordu. Bütün bu müzakerenin esası, şu bir tek suale dayanıyordu :

— Bu felâketten nasıl kurtulabiliriz?

Bu bir tek sual karşısında bu üç büyük baş eğiliyor... Buna hiç biri cevab vermeye cesaret edemiyordu.

***

Salur, Hâkanın çadırına girdiği zaman, onu gene ayakta.. ve gene gezinirken bulmuştu.

Hâkan, birdenbire Salurun önünde durdu. Sağ elini, bu sadık hassa kumandanının omuzuna koydu. Söyliyeceği sözlerden korkuyormuş gibi, dudakları titriyordu. Salur, Hâkan Bayanı bu halde gördüğünü, hiç hatırlamıyordu.

Hâkan sordu:

— Salur!... Sen ve ben.. Yalnız ikimiz.. Şu surları aşup şehre gidebilir miyiz?..

Salur, az kalsın, hayretinden boğuluyordu.

— Nasıl, Hâkanım.. Sen ve ben.. Yalnız.. İkimiz, öyle mi ?..

— Evet.. Yalnız, ikimiz ?..

Salur, titriyordu. Hâkan bu sefer de, şu suali sordu:

— Ne o ?.. Korkuyor musun, Salur...

Salur, silkindi.. Cevap verdi :

— Evet.. Korkuyorum. Fakat, Bizansa yalnız başımıza girmekten değil.. Senin hasta olmandan korkuyorum.

[1] Bu kapı sonra; (Avar Kapısı) veyahut (Hücum Kapısı) namını almıştı.

Bu cevap, Hâkanın kalbinde acıyan ve hicranla kanayan noktaya dokundu. Şimdi, bu tunçtan adamın gözlerinde, iki yaş damlası parlıyordu.

— Evet.. Hastayım, Salur.. Ve bu hastalığımın şifasını da yalnız, Bizans şehrinin içinde bulacağımı sanmaktayım.

Salur, şu anda sevgili hükûmdarına karşı kalbinde çok derin bir merhamet duyuyordu.. Hâkan, gittikçe sönen sesile sözlerine devam ediyordu:

— Gizlice, iki Romalı elbisesi bul. Sonra, git.. Her tarafı dolaş.. Hiç kimseye görünmeden surları aşacak bir yer ara. Kalbimin hastalığı, ya bu şehirde deva bulacak.. Ve yahut, Bizans bize mezar olacak.

Salur, başını eydi. Kirpiklerinin ucuna kadar gelen yaşları, sevgili Hâkanına göstermek istemedi :

— Yarın, Bizans surlarını aşacağız; Hâkanım.

Cevabını verdi. Sür'atle geri çekildi.

***

Salur, çadırdan içeri girdi :

— Herşey hazır, Hâkanım!.. Derhal hareket edebiliriz.

Dedi... Sırtında, bir Roma Lejyonu elbisesi bulunan (Hâkan bayan):

— Hadi.. vakıt geçirmiyelim.

Cevabını verdi.

Tıbkı Hâkan gibi bir Romalı asker elbisesi giymiş olan (Salur), hükümdarın önüne geçti. Belindeki enli yüzlü kılıcı çekti. Boyunlarından topuklarına kadar bu kıyafetlerini örten geniş harmanisinin altında gizledi. Tulgasını, kaşlarının üstüne eydi. Bu iki şahıs, büyük çadırın bulunduğu tepenin dibindeki kuru derenin içine dalıvermişlerdi.

Vakıt, gece yarısına gelmişti. Akşamdanberi korkunç şarkıları, heybetli nağralarile Bizanslıları titreten Avar ordusuna, şimdi derin bir sükûnet çökmüş.. çadırların önünde öbek öbek yanan ateşler sönmüştü. Yalnız, arasıra ileri karakoldaki nöbetcilerin gür ve tannan seslerle :

— Hoy, hoy !..

— Hoyyyyyy !...

Diye biribirlerine seslendikleri işitilmekte idi.

Mehtabın ışığı, Bizans surları üzerinde dolaşan nöbetcilerin yalın kılıçları üzerinde parlayıp sönüyor.. Surların arkasından ağır, hazin, iniltiye benzeyen çan sesleri; uzaklara doğru sürüklenip gidiyordu.

(Hâkan Bayan) la, Hassa kumandanı Salur; bir tek söz bile konuşmadan sahile gelmişlerdi. Baş tarafı kumsala çekilmiş olan kayığın içinide, yine Roma askeri kıyafetinde bir adam beklemekte idi. Salur, bu adama seslendi :

— Alper !.. Sahile atla.. kayığa dayan. [1]

(Hâkan) la (Salur), kayığa girmişler.. Dev cüsseli Alperin, sırtıyla kayığa dayanması üzerine, denize açılıvermişlerdi. Salur, kürekler kavramış.. sahilin durgun sularına, sessizce daldırıp çıkarmaya başlamıştı. Kayık, arkasında yakamozlanan izler bırakarak, ok gibi ilerliyor.. Ayın, altın renkli bir selsebil gibi uzayan nurları, Marmaranın enginlerine doğru akıp gidiyordu.

Hâkan, ilk defa olarak sordu :

— Salur !.. bu geçidi nasıl buldun?..

— Hâkanım !.. Evvelâ bu kayığı tedarik

(Arkası 29 ncu sayfada)

[1] (Alper) = Alp - er.

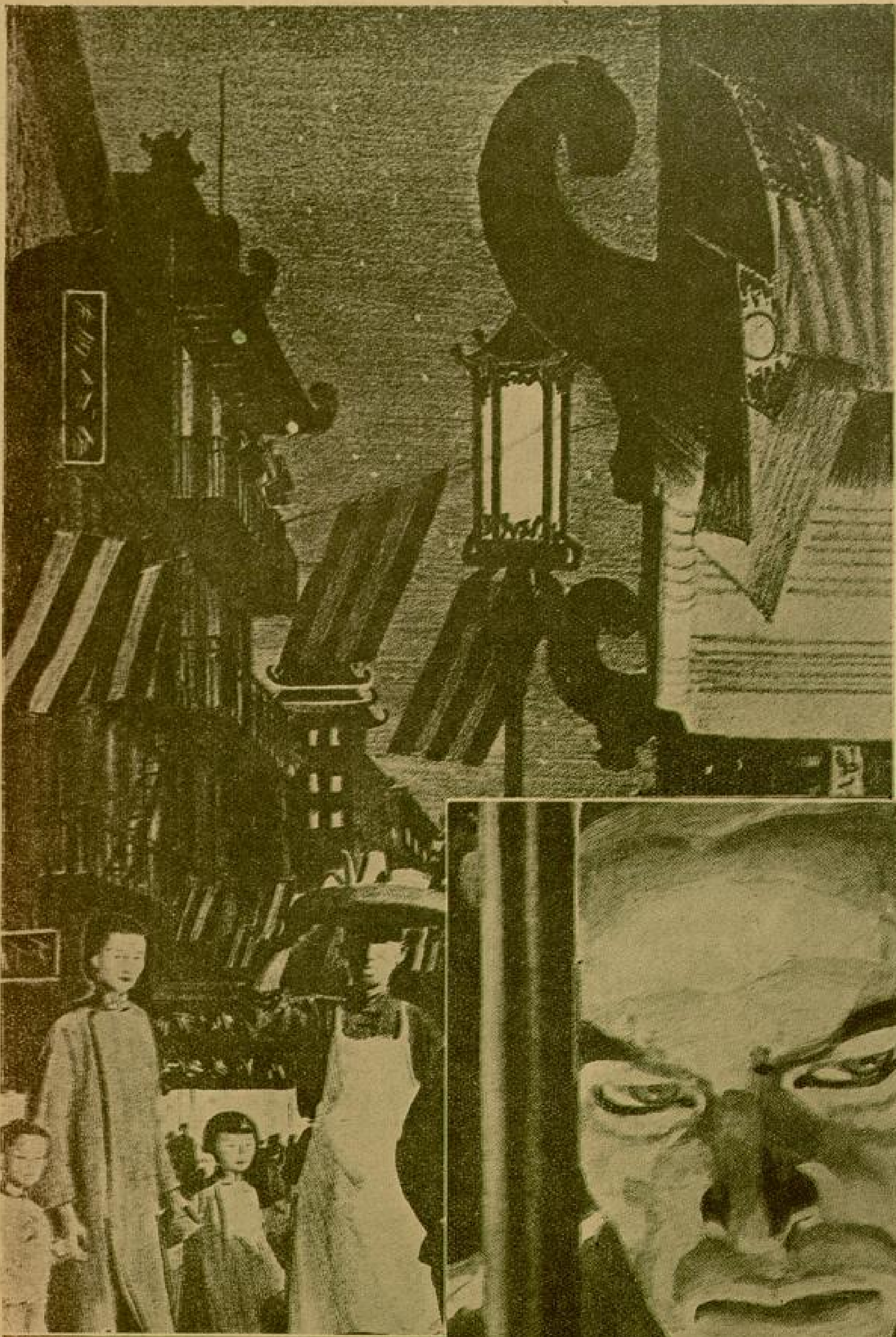

Bu, Cek Londonun En Meşhur Hikâyelerinden Biridir

O, Devlet Kasasından Onbin Dizi Lira Aşırmış ve Yemişti .. Bunları Ödeyemediği Takdirde: Kafası Uçacakdı... Dünyada Eşi Bulunmayan Bir Burun, Onun İmdadına Yetişdi...

Kırala Burun Lâzım!

Merhamet Edin! Mümkün Değil Babamın Burnunu Kesemezsiniz?.. Babam Burunsuz Mezara Konulmaz: Sonra Gülünç Olur... Sizin de Bir Babanız Vardır Elbet..

Korenin sabah sessizliği içinde, Ji - Chin - Ho isminde bir politikacı yaşıyordu. Ji - Chin - Ho bütün dünyanın poltikacıları derecesinde akıllı bir adamdı. Fakat diğer memleketlerdeki kardeşlerine benzemiyen bir tarafı vardı. Ji - Chin - Ho hapishanede idi. Halkın parasını yanlışlıkla cebine indirmiş, hem de fazla miktarda indirmişti. Her şeyin fazlası fazladır, yalnız Ji - Chin - Ho'nun fazlası onu berbad vaziyete düşürmüştü.

Hükûmete on bin dizi lira borcu vardı, ölüme mahkûm edilmişti. Yalnız elinde bir tek fırsat vardı. Düşünmesi için epey zaman verilmişti. Düşündü.. düşündü.. düşündü. Sonra gardiyanı çağırdı.

— Görüyorsun ya memleketin en kıymetli adamı, karşında en sefil bir vaziyette.... diye söze başladı. Fakat bu akşam beni bir saatçik serbest bırakırsan, herşey düzelecek. Hem bu iş senin için de iyi olur. Çünkü görüyorum ki senelerdenberi bu hapishanede hizmet ediyorsun, o zaman seni Kore hapishaneleri diktatörü yaparım.

Gardiyan

— Ne!.. böyle zamanda mı?... diye sordu Sen deli misin? Bir saatçik ama, sen ölüme mahkûm bir adamsın. Olur mu ya? Kaçarsan sonra senin yerine beni asarlar.

Ji - Chin - Ho cevap verdi:

— Mukaddes şehirden ta sekiz sahile kadar, benim için saklanacak yer yoktur. Ben akıllı bir adamım; fakat hapishanede aklın ne kıymeti var? Eğer serbest olsam, hükûmetin istediği parayı nasıl bulup vereceğimi bilirim. Beni bu halden kurtaracak bir: "burun" biliyorum.

Gardiyan bağırdı:

— Burun mu?

— Burun ya, müdhiş bir burun.

Gardiyan kollarını ümitsizlikle bırakarak:

— Ne tuhaf adamsın be ihtiyar!... diye güldü. Kafanın kesilip te bu tuhaflığın kalmayacak diye, öyle acıyorum ki sana!

Böyle söylene söylene döndü, uzaklaştı. Fakat nihayet, yumuşak kafalı ve yumuşak kalbli bir adam olduğundan gece olunca Ji - Chin - Ho'ya izin verdi.

Ji - Chin - Ho, doğruca valiye gitti, uykusundan kaldırdı.

Vali:

— Ne, Ji - Chin - Ho mu?!.. Yoksa ben vali değil miyim?.. diye bağırdı. Mahpushanede kafasının kesilmesini bekleyen bir adamın burada işi ne?

Ji - Chin - Ho yatağın kenarına diz çökerek, çubuğunu yakarak anlatmağa başladı:

— Zatı âlinizden beni biraz dinlemenizi rica edeceğim. Ölü bir adamın kıymeti yoktur. Filhakika ben ne hükûmetime, ne zatı âlinize, ve ne de kendime karşı kıymeti olmayan ölü bir adamım. Fakat, eğer, zatı âliniz bana serbestimi iade edersen.....

Vali

— İmkânsız, diye bağırdı. Ölüme mahkûm olmasaydın neyse ne!

Ji - Chin - Ho devam etti:

— Zatı âliniz de biliyorsunuz ki on bin dizi lirayı verirsem, hükûmet beni affedecek. Dediğim gibi zatı âliniz bana hürriyetimi birkaç gün için iade ederseniz, hükûmete borcumu iade edecek; ve zatı âlinizin emrine amade olacağım; size çok büyük hizmet edebileceğim.

Vali sordu:

Bu parayı elde etmek için bir plân yaptın galiba?...

— Evet.

Vali:

— Öyle ise yarın akşam gel, şimdi uykum var, dedi; ve yarıda kalan horultusuna devam etti.

Ji - Chin - Ho ertesi gece gardiyandan tekrar izin alınca, soluğu yine valinin yatağı başında aldı.

Vali:

— Sen misin Ji - Chin - Ho, bir plânın mı var? Diye sordu.

Ji - Chin - Ho cevap verdi:

— Evet benim efendim, plânım da buradadır.

Vali emretti:

— Peki söyle.

Ji - Chin - Ho tekrarladı:

— Plânım buradadır, burada elimde.

Vali hemen kalktı ve gözlerini açtı. Ji - Chin - Ho eline bir kâğıt verdi. Vali bu kâğıdı ışığa tuttu.

— Burada bir burundan başka bir şey görünmüyor!!..

(Sonu 28 inci sayfada)

Nazım Hikmet, Suad Derviş, Nizameddin Nazif ve Naci Sadullah:

KEMAL AHMED

İçin Yazılan Bir Yazıya Cevap Veriyorlar.

O, Babıâliye düştüğü zaman, bir asılzade gibi Fransız ipeklerine ve Surasky kumaşlarına bürünmüş mankenlere benzemiyordu.

Fakat, en züppe burjua salonlarında bile hakir görülemiyecek kadar temiz bir kılığı vardı.

O, Babıâliye düştüğü zaman, donsuz sokak satıcılarının kanlarını içerek şişen Yemiş kabzımalları gibi, pantolona sığmayan bir göbeğe sahip değildi.

Fakat, güneş altında sapan sürerek, helâl topraktan ahsız somun çıkaran bir Anadolu köylüsü kadar, gürbüzdü.

O, Babıâliye düştüğü zaman; iğrenç suratlarında mütemadiyen sırıtan bir palyaço maskesi taşıyan, taban yalayıçı güllâbiler gibi, mütemadiyen sırıtmıyordu.

Fakat yürekleri; - yıllarca güneşte kalmış basmalar gibi - solmuş melânkolikler kadar da somurtuk değildi.

O, Babıâliye düştüğü zaman, Marks kadar meşhur bir feylesof değildi.

Fakat Marks'ın adını bilmiyen bir entellektuel (!) kadar beyinsiz de değildi.

O, Babıâliye düştüğü zaman; toplu tüfekli, tanklı kaleli ordulara, yalnızca baş kaldıran kahramanlar kadar peygamberane bir ruh ve irade kudretine sahip değildi.

Fakat kafasını, ve sözüm ona ideâlini, asîl bir acüzenin kuştüyü yatağına satacak kadar ruhsuz da değildi.

Ve, fikir, nükte, duygu istismarile geçinenlerin medenî bir dağ başına çevirdikleri bir kaldırımda; onun baharını, neşesini, ömrünü, aç bir sülük gibi senelerce emdiler. Ona altmış kuruş gündelik verdiler. Ve günde altmış çeşit yazı istediler. O kadar ki, bu gündelik, onun hergün tükettiği kalemlerin bedelini bile ödeyemedi.

Onun, bir eski para kesesi kadar ufalan midesini doyurmadılar. Fakat buna rağmen, ondan hergün; bir düzüne insanın bir haftada başaramıyacağı kadar iş istemekten utanmadılar.

Ve o, memleketdeki hareketsizliğin mesuliyetini kendisine yükleyen patronlarını, satış arttıran havadise doyurabilmek için, yapmadık tek şey bıraktı: Cinayet!

KEMAL AHMED

Onun bıraktığı bu iş de tamamlandı; ve Zavallı Kemal Ahmedin temiz kanı, gazetelerde mürekkep gibi harcandı.

O, kırık ayaklı gazete masalarına, bir tek rahat soluğa hasret çeken hasta ciğerlerini kusa kusa, öldü.

Fakat, hasis patron kasaları, onun bir tek şeyini satın alamadılar:

İnsanlığını.

Zira o; en sefil, en çaresiz, en aç ve gömleksiz gününde bile; kanaatından, gururundan, ve izzeti nefsinden bir nebze fedakârlığa katlanmadan öldü.

Fikirlerini, gururlarını, ve izzeti nefislerini bir ezik, delik kırklığa bile değişenlerin çoğaldığı bu zamanda, Kemal Ahmed... hassas, temiz, ve iyi Kemal Ahmed, gönüllerimizde fikrin, gururun, ve izzeti nefsin kahraman bir abidesi gibi kaldı... Kalacak da...

***

Geçen haftalardan birinde, onu kaybedişimizin yılı tamamlanmıştı. Ve onu, çok derin bir yürek sızısıyle anmıştık.

Bu anıştan üç gün sonra, karşımıza bir adam çıktı.

Meziyetli geçinen boş bir adam ki, adını anmaktan bile tiksiniyorum. Bir adam ki kafasını; bir dostumun dediği gibi, bir çift rugan iskarpine... ve benim dediğim gibi, bir kuştüyü yatağa satmıştır. Ve nihayet bir adam ki bu gün de:

Şair NAZIM HİKMET

" — Kemal Ahmed, diyor, içki sofralarında, iki kadeh rakıya kavuk sallayan bir dalkavuktu. Şimdi onu bir fikir kahramanı diye tanıtıyorlar!„

Ve içinin olanca iğrençliğini böylece meydana vurduktan sonra, gülünç bir hami edası takınarak, ilâve ediyor:

— Kemal Ahmedi mezarında rahat bırakın!

Bence bu adama takılacak bence tek bir sıfat, vardır. Ve bu sıfat okadar meydandadır ki yazmaya bile lüzüm görmiyorum!

Naci Sadullah

***

Kemal Ahmedin ölüşünden sonra, takvimlerden kucak kucak yaprak döküldü. Fakat bizim, mevsimler gibi, habire degişmeyen gönüllerimizde ve kafalarımızda, ondan kalan izler, olanca derinliklerini hiç kaybetmediler.

O: ne bir fikir, ne bir inkılâp kahramanı, ne de ölmez eserler bırakmış bir edip değildi.

Fakat muhakkak ki onun, fikir adamı geçinen birçok kimselerden de, bazı inkılâp kahramanlarının çoğundan da; ve ölmez eserler bırakmış bir

(Arkası 30 uncu sayfada)

NACİ SADULLAH

Kemal Ahmedin dikili bir mezar taşı olsaydı, o taşın üstüne bir kitabe yazılması lâzım gelseydi; bu işi de bana verselerdi, ben bu büyük dostumun taşına şunları yazardım :

Kafası
yüzde yüz uygun mıydı kafama
bilmiyorum, ama
o benim soyumdandı.
Etiyle, kanıyla değil,
belki de heyecanıyla değil,
batırıp parmaklarını kanayan yarasına
beyninin ışığını sattığı için
bir ekmek parasına.
Fakat ne yazık ki o!
namludan kopan bir kurşun gibi haykırıp,
karanlık acıların camını kırıp
güneşi dolu dizgin gözlerine dolduramadı!
Gün geldi, ağrıdan ayakta duramadı.
Ve işte o zaman
çocuğunu boğan
aç bir ana gibi,
bir çözülmez çemberin kıvranarak içinde,
boğdu kendi ellerile yüreğini
bir rakı kadehinde.

Tutunmak istedi, kaçtılar,
çalıştı, kırbaçladılar;
Susadı, kendi kanını içti o!
Parça parça insan kafası satılan,
kaldırımlarında aç yatılan
bir caddeden
mukaddes bir ıstırap şarkısı gibi gelip
geçti o!..

NAZIM HİKMET

O, "Azizler Günü,, Papazın, Les Billette'in Bir Hendeğinde Bulduğu Piçti!...

◆◆◆

Okumadı, Ekmekçinin Verdiği İçki Kadehlerinin Sonunda Felce Tutuldu...

◆◆◆

Ertesi Sabah Onu İsticvaba Geldikleri Zaman, Yerlerde Ölüsünü Buldular!...

DİLENCİ

Guy de Maupassant'dan.

S. Z.

Bugün âlildi, sefildi amma, çok iyi günler görmüştü. On beş yaşında iken iki bacağı da Varwill yolunda bir arabanın altında ezilmişti. O günden bugüne yollarda, çiftlik bahçelerinde, elindeki kalın değneğe dayanarak dilendi. Başı, iki dağ arasında ezilmiş gibiydi.

***

O, "Azizler günü„ papazın, Les Billte'in bir hendeğinde bulduğu piçti. Papaz onu vaftiz etti. Bu yüzden Nicholas Toussaint, şefkate lâyik görüldü. Okumadı, ekmekçinin verdiği içki kadehlerinin sonunda felce tutuldu. (Bu da tuhaf bir hikâyedir). Sonra çok uzun süren bütün hayatında bir serseri oldu. Hayatta biricik öğrendiği şey: dilenmek için elini uzatmaktı.

Bir gün Baronez Avary, tavuk kümeslerinin önüne serilen bir saman yığını üstünde yatmasına izin verdi. Bu tavuk kümeslerinin bahçesi, şatonun yanında idi. Aç kaldığı günler, mutfaktan bir bardak şira ile kuru ekmek parçalarını yemek, hakkıydı. Bazan bu ihtiyar Baronez ona, penceresinden birkaç kuruş serperdi. Amma ki, bu kadın şimdi ölüdür.

Köylerde, bazan pekaz adam ona birşeyler verir.. Onu herkes tanır.. o kadar tanır ki herkes, hergün onun, kalın sopasına dayanarak gelip geçenlerin yanına yaklaşmasından, duvar diplerinde pineklemesinden usanmıştır. Fakat başka yere gitmeği de hiç aklından geçirmez. Çünkü ona göre dünya, bu köydeki köşesi kadardır. Bu sefil varlığının bütün günlerini geçirdiği bu dört köyceğiz...

O, dünyanın, bu hergün gördüğü ağaçlardan öteye uzandığını bilmez. Kendine hiç böyle birşey sormadı da.. Onu, hergün tarlalarında görmekten bıkan çiftçiler :

— Hergün buralarda dileneceğine başka köylere niçin gitmiyorsun?..

Dedikleri zaman o cevap, vermez. Yavaşça yanlarından sıyrılırdı. Tanımadığı insanların arasına girip yeni suratlar, hakaretler, şüpheli gözler görmekten korkardı. Hele yollarda çifte çifte gezen polislerden çok korkardı. O, polisin geldiğini görünce, hemen, ya bir taşın, ya çalıların arkasına saklanırdı.

Polislerin, güneşte pırıldayan üniformalarını uzaktan gördüğü zaman, birden çevikleşir. İnini arayan vahşi bir hayvan gibi, topal ayaklarile seğirtirdi. Kalın sopasını kenara atar, bir paçavra parçası gibi yere yatar, ken-

dini küçülttükçe küçültür, çalıların arasına bir tavşan gibi sokulur, dişlerinin çarpması, yattığı topraktan duyulurdu.

Polisle arasında bir geçmişi yoktu; fakat polis korkusu onun kanında vardı. Muhakkak bunu, hiç tanımadığı anasından babasından almıştı.

Onun sokulacak bir yeri, başını sokacak bir çatısı, hiçbir türlü bir sığınağı yoktu. Yazda kapıların dışında yatar; kışda ambarlara, ahırlara sokulmakta büyük bir ustalık gösterirdi. Vücudunu saklamak, göstermemek en büyük hüneridi. Çiftlik binalarında, sokulacak delikleri birbir bilirdi. Bazan dört beş gün saklı kaldığı bu deliklerde, bir tek silâhı vardı: kalın sopası.. Bu deliklere gireceği zaman, dört beş günlük yiyeceğini evvelden hazırlardı.

O, tarladaki hayvanlar gibi yaşardı. İnsanlar arasında yaşar, fakat hiç birisini tanımazdı, hiç birisini sevmezdi. Hergün rastladığı çiftcilerden gördüğü şey: sadece nefret, ve düşmanlıktı. Ona "Çan„ ismini vermişlerdi. Bu da iki kalın sopasının arasında, kiliselere takılan çanlara benzediği içindi.

***

İki gün hiç birşey yemedi. Artık ona kimse birşey vermiyordu. Herkesin sabrı tükenmişti. Kadınlar, onun geldigini görünce, kapı aralarından seslenirdi:

— Yıkıl şuradan!... Seni haylaz serseri... Daha sana üç gün evvel bir parça ekmek verdim.

O zaman kalın değneklerini, yandaki kapıya çevirdi, oradan da bu cevabı aldı.

Kapılarının önünde duran kadınlar biribirlerine seslendiler:

— Bu tembel serseriyi seneler senesi mi besleyeceğiz?

Amma ki, bu tembel serserinin karnı her gün ekmek ister...

Bütün yaşlılığına rağmen Les Billette, Varwille, Saint Hilaire köylerini ne bir mangır, ne de bir parça kuru ekmek almadan dolaştı. Son ümüdi Tournalles köyönde idi. Amma buraya varmak için beş mil yürümesi lâzımdı. Okadar yorgundu ki bir karış öteye gidemiyecekti. Karnı da cebi gibi boştu, yine yola salındı.

Aylardan İlkkânundu. Soğuk bir rüzgâr tarlaların üzerinde esiyor, ağaç dalları arasında ıslık çalıyordu. Bulutlar, kara gökü deli bir yürüyüşle sarıyorlardı. Topal, önce yavaş yürüdü, kalın değneğini bile zorla yerinden oynatıyordu. Ona dayanarak, ezik ve sarsak bacaklarına kuvvet veriyordu.

Biraz dinlenmek için bir hendeğe girdi. Açlık, canlılığını kazıyor, yavaş işleyen beynini karıştırıyordu.

Bir düşüncesi vardı: "Yemek„.. amma nasıl?.. Bu nasıl olacak?.. orasını bilmiyordu. Üç saat bu azaplı seyahata devam etti. Uzaktan köyün görünen ağaçları ona kuvvet verdi. İlk rasgeldiği köylüden sadaka istedi, şu cevabı aldı:

— Yine sen mi?. Eski haylaz?.. Senden ölünceye kadar kurtulmıyacak mıyım?..

Çan yoluna devam etti. Her kapıdan acı sözden başka sadaka alamadı. Bütün köyü dolaştı, bu yorgunluğa karşılık bir kuruş.. bir parça kuru ekme bile vermediler...

Köyün yanındaki çiftliklere gitti, çamurlara battı, çok çamura gömülen değnegini güçlükle çıkardı. Her gittiği kapıdan ayni cevabı aldı. Bu öyle soğuk günlerden biridi ki, böyle günlerde insanın kalbi okadar donar ki, elleri para ve ekmek vermek için bile açılamaz.

Bütün evleri bir bir dolaştıktan sonra, çiftçi Chiquet'in çiftlik avlısına geldi; kalın değneğini yere attı. Hareketsiz, açlıkla kıvranarak, sefaletini anlayabilecek kadar şuuruna sahip bir tavurla, durdu. Yalnız, bütün bu yoksuzluklara karşı insan kalbinde yaşıyan ümidin, nereden geldiğini bilmiyordu. Birinci Kânun rüzgârının tırmalamalarına rağmen, bu esrarlı yardımın köyden mi,?.. insanlardan mı?.. ne zaman geleceğini bilmeden çiftliğin avlısında bekledi. Bir sürü beyaz tavuk öteye beriye koşuyor; bütün canlı mahlûklara yiyeceğini veren topraktan, rızıklarını topluyorlardı. Öteden beriden topladıkları mısır tanelerini, veya böcekleri gagalarında sallayor, bulacaklarını bildikleri gıdalarını emniyetle topluyorlardı.

Çan, önce bunlara hiç birşey düşünmeden baktı, sonra dimağından evvel midesine bir fikir geldi: bu tavuklardan biri, ağaçlardan kesilecek odunlar üzerinde mükemmel pişirilebilirdi.

Bunun bir hırsızlık olacağını düşünmedi. Yanından bir taş aldı, büyük bir ustalıkla, en yakında olan tavuğu öldürdü. Tavuk, kanadlarını çırparak yanına düştü. Ötekiler kurban edilen arkadaşlarının yanından kaçtılar, öteye beriye dağıldılar.

Küçük siyah leşin üzerine başını eğdiği zaman, arkasından şiddetli bir ses duydu, kalın değneği elinden düştü, on adım ileriye kaçtı. Çiftçi Chiquet hiddetle yanına yaklaştı, önünde çan gibi müdafaasız duran adamın üzerine atıldı.

Çiftlikte çalışanlar da geldiler, topal dilenciyi döğmekte sahiplerine yardım ettiler. Döğmekten yorulduktan sonra, Çanı sürükliyerek odunluğa getirdiler, kapısını kapadılar, polis çağırmağa gittiler.

Çan, yarı ölü, kanlar içinde, açlıktan bitkin, yere yattı. Gece geldi, arkasından gündüz, o daha yerde idi. Hâlâ ağzına bir lokma koymamıştı.

Öğle üzeri polis geldi. Odunluğun kapısını büyük bir ihtiyatla açtılar, dilencinin mukavemet edeceğinden korkuyorlardı. Çiftçi Chiquet, dilencinin üzerine hücum ettiğini, kendini güçlükle elinden kurtarabildiğini iddia etti.

Polis bağırdı :

— Kalk, buraya gel...

Çan yerinden oynamadı. Kalın değneğine dayanarak kalkmağa çalıştı, amma yapamadı. Polis bu, zafın hile olduğunu düşünerek, zorla onu ayakta dikine tutmağa çalıştı.

Çan korktu — bu üniformaya karşı her zaman taşıdığı korku — onu ayakta tuttu.

Polis:

— Yürü.. kumandasını verdi. Yürüdü. Bütün çiftlik halkı onun yürüyüşüne bakıyordu. Kadınlar ona yumruklarını sallıyor, erkekler ona küfür ediyordu.. hele şükür, artık ellerine düşmüştü. İz'açlarından artık kurtuluyorlatdı!

İki gardiyanın arasında yürüdü. Yürümek için bütün kuvvetini - ümidsizliğin verdiği kuvveti - sarfediyordu. Akşama kadar yürüdüler... Bu gelen gecenin, ona ne getirdiğini korkudan düşünemiyordu.

Yolda ona rasgelen köylüler, nereye gittiğini görmek için durdular, aralarında mırıldanıyorlardı:

— Bir hırsız olacak!..

Akşama doğru kasabaya vardılar. Şimdiye kadar uzaklara gitmemişti. Burası neresiydi?.. burada ona ne yapacaklardı?.. anlamıyordu. Bu iki gün içinde başından geçen bu beklenmeyen korkunç vakalar, bu yabancı evler, ve yüzler, kalbine ümitsizlik düşürmüştü.

Bir tek kelime söylemedi. Hiçbir şey anlamadığı için, söyliyecek hiçbir sözü yoktu. Bundan başka senelerdenberi hiç kimseye birşey söylemediği için, dilini nasıl kullanacağını da unutmuştu.

Düşünceleri de, kelime haline sokulamıyacak kadar, karışıktı.

Çanı kasabanın hapsanesine kapadılar. Karnının aç olması ihtimali polisin aklına gelmedi. Ertesi güne kadar hücresinde yalnız kaldı.

Ertesi gün, sabah erken isticvaba geldikleri zaman, onu yerlerde ölü buldular.

Ne şaşılacak şey ? !..

Kadınlar Neye Güler?

Yazan:

HATİCE HATİP

"Dünyada en iç açacak güzellik, güzel bir kadın gülüşüdür„ dediğim zaman, zannediyorum ki bu fikrime erkeklerin ekserisi iştirâk edeceklerdir.

Gülen bir kadın yüzü, tıpkı bir deste banknot yüzü gibi, gönle ferahlık verir. İyi pişmiş bir kahve gibi yorgunluk alır.

Bunu bilmeyen erkek yoktur zannederim?.. Bana öyle geliyor ki: erkeklerin hepsi, birçok kere akşamları işlerinden yorgun argın evlerine dönerken tramvaylarda, tünelde, vapurda karşılarında oturan hiç tanılmıyan; ve şüphesiz ki hayatta bir kere daha tesadüf edilemiyecek olan bir yabancı kadının tatlı bir tebessümile, günün yorgunluğunu unutmuş; ve ertesi günü yeniden çalışabilmek için kendinde taze kuvvet bulmuştur.

Esasen erkeklerin hayatında - erkek okuyucularım isterlerse kabul etmesinler - kadın gülüşünün çok mühüm bir mevkii vardır.

Meselâ: korkak ve kılıbık bir koca tasavvur ediniz .. Bu kocaya bir de züğürtlük ilâve ediniz.. Birincikânun olmuş, karısı: „Herkes kürk aldı, ben daha yünden bir manto bile yapamadım„ diye kocasının başının etini

e

r?

CE

İP

Dünyada En İç Açacak Güzellik, Güzel Bir Kadın Gülüşüdür.

Fakat Kadının En Yürekten Güldüğü Birşey Vardır; O da: Başka Bir Kadının Aşk Veya İşteki Muvaffakiyetsizliğidir.

yiyor; ve züğürt koca sağa başvurmuş.. sola başvurmuş, hiçbir yerden para bulamamış... Nihayet karısına: „Eh cicim!.. ne yapalım?.. bu sene manto yaptıramıyacağız; geçen senekiyle gezeceksin„ demiş.

Bu adamın hayatta şimdi, en büyük heyecan ve yürek çarpıntılarıyle, ne beklediğini tahmin edersiniz?.. Tabii karısının dudaklarında belirecek ilk tebessümü değil mi?

İki sevgili arasında kıskançlık sahnesi olmuş Maşuka kıskanup darılmış, konuşmuyor. Ağlıyor, kendini öldüreceğini.. sevgilisini ve rakibesini öldüreceğini söyliyor. Onun yüzünü tekrardan güler görmek için, ona az mı hediyeler verilir, ona az mı maskaralıklar edilir?!..

Evet, erkekler, kadınların yüzünü güler görmekten daima memnun olurlar. Kadın kahkahasının ahengini duymaktan daima zevkalırlar.

Fakat erkekler hiç şüphe etmezler ki, kadınların kahkaha ile gülüşlerinin sebebi yüzde doksan kendileridir.

Vakit ne kadar fena, ve hayat ne kadar güç ve tatsız olursa olsun, bundan ancak beşeriyetin yarısı gülmeği kaybederler. Fakat öbür yarısı, erkekler dünya yüzünde kaldıkça, daima güleceklerdir.

Ben bir kadınım; ve bunun için gayetle iyi bilirim: kadınlar daima erkeklerin his işlerindeki müptediliklerine.. çocukca gururlarına.. nefislerine ve zekâlarına karşı olan fazla emniyetlerine ve.. ve.. canım kelimeden korkmayalım: onların safdilliklerine gülerler.

Evet inanınız bana!.. Meselâ: bir ane kendine fazla güvenen, fakat hayatta hiç bir tecrübesi olmayan oğlunun, istikbal hakkındaki projelerini, müşfik bir istihza ile dinler.

***

Sonra genç bir kız, beraber büyüdüğü çocukluk arkadaşı bir erkek - bu arkadaşlığı unutup da - kendisine kur etmeğe kalkışınca; çocukluk arkadaşlıklarına tamamile sadık kalan genç kız, arkadaşının bu haline açıkca güler.

Evine ilk gelen erkek misafirlerin kibar ve nazik etvarı altında, nasıl bir ahlâk, ve ne gibi zaafları olduğunu, açık bir kitap gibi okuyan tecrübeli bir salon kadınının, ince ve terbiyeli tebessümü altında saklanmış olan istihza ziyasını anlayabilmek için, yine bir kadın olmak lâzımdır.

***

Bu, pek yeni ve pek orijinal bir buluş değil; fakat bu, büyük bir hakikattır ki: kocasını aldatan her kadın ona güler yüz gösterir.

Sadakatsız kadının kocasını her akşam güler yüzle karşılamasının sebebi, onu, başına gelenlerden habersiz bulmakdan duyduğu merhamete karışmış olan bir istihzanın işaretidir.

***

İki üç genç kız, eğer bir kenarda oturup gülüşüyorlarsa, emin olunuz ki içlerinden biri, her gün peşinde dolaşan zavallı bir ihtiyara yaptığı eziyetleri anlatıyor - dur.

***

Eğer olgun ve tecrübeli bir kadın, odasında otururken gözlerinin içine bir neş'e doluyorsa, muhakkak ki genç ve toy aşıkının yaptığı saçma bir hareketi hatırlamıştır.

Zekâlarile temeyyüz etmiş birçok meşhur erkeklerin maşukaları, aralarında onlarla geçmiş olan bir vakayı biribirlerine anlatırlerken ekseriya:

— Bilseniz ne kadar budaladır!..

Diye söze başlarlar.

***

Yeni evlenmiş, güzel ve oldukça müreffeh bir hayata sahip, bir genç kadın gülüyorsa; yüzde yüz baloda, sinamada, büyük caddede sağdan soldan topladığı takdir ve alkışları düşünüyor!...

Çaylarda, gece sosyetelerinde kendisinden kocalarını kıskanan birçok kadınların, acı bakışları hatırına geliyor...

***

Evet kadınlar hayatta yüzde doksan erkeklere gülerler. Fakat kadının, en yürekten ve en tatlı güldüğü birşey vardır ki, maalesef ona böyle gülmek fırsatı hayatta ancak yüzde iki nisbetinde nasip olur. O gülüşte başka bir kadının aşk veya işteki muvaffakiyetsizliğidir.

Kadının bundan duyacağı zevke benzer.. ona eş.. ve onun olacak hayatta bir başka zevk yoktur.

Bunu ben de pek iyi bilirim.

Kırtasiyecilikle Mücadele Cemiyeti Teşkil Edilecek... *(Gazetelerden)*

1 — Toplanacaklar...

2 — Görüşecekler...

3 — Raporlar yazılacak...

4 — Netice!...

NAPOLEON!

İPLİĞİN Pazara ÇIKARILDI.

NAPOLEONUN AŞK MEKTUBLARI

Borowsk 26 birinciteşrin.
Sevgili dostum!.

9 tarihli mektubunu şimdi aldım. Küçük Kıral hakkında vermiş olduğun tafsilatlı malûmat beni çok sevindirdi. Senin, benim hakkımda beslediğin duygulara müteallik sözlerin dahi, beni müteessir etti. Bu sözlerin, senin gibi samimî, senin gibi temizdirler. Benim sana karşı beslediğim muhabbetin, senin güzel meziyyetlerini kat kat artırmasını arzu ederdim.

Elbette harp raporlarından yeni yeni haberler alıyorsun. Gittikçe sana yaklaşıyorum. Eğer sıhhatin uzun bir seyahata tahammül edebilirse, Lehistana gelmeni arzu ediyorum.

Allaha ısmarladık benim tatlı âşkım.

Bütün mevcudiyetile senin olan
Napoleon

Napoleon aynı günde Marie Louise'e şu ikinci mektubu da yazdı:

Borowsk 26 birinciteşrin.
Sevgili dostum!..

8 tarihli mektubunu şimdi aldım. Sıhhatinin mükemmel olduğunu memnuniyetle işittim. Harbin biran evvel hitam bulması hakkındaki temennilerine ben de iştirak ederim. Seni kollarımın arasında tutmak, benim için pek büyük bir saadet olduğuna şüphe edemezsin. Asla rahatsız ve mükedder olmamalısın. Herşey yakında biter; elverir ki senin sıhhatin yerinde olsun.

Napoleon

Napoleon beş gün mektup yazamadı. Bu beş gün Napoleon için pek müthiş günler oldu. Ordu açlık içinde kıvranıyor, soğukdan titriyor, yollarda sürünüyordu. Borodin muharebe meydanında yaralı düşen askerler dahi açlıktan ölüyorlar; beyhude imdad için ellerini yukarı kaldırıp yalvarıyorlardı. Ruslar Fransız dümdarlarını birdüzüye takibediyorlardı. Napoleon ordunun ric'atini temin için en iyi askerlerini feda etti. Fakat hiç itidalini kaybetmedi. Marie Lousize'e şu mektubu yazdı:

Wijasma 2 ikinciteşrin.
Sevgili dostum !..

Vadimi ifa etmiş olmak için kışlık

Napoleon Saltanatı terkettiğini imzaladıktan sonra. (Yanında Annesi)

karargâha varır varmaz sulh yapacağım. Sen beni görmek istediğin gibi, benim de seni biran evvel görmek istediğime şüphe edemezsin. Bilirsin ki seni nekadar severim.

Sıhhatim yerindedir. Hava mükemmeldir. Yalnız biraz soğuktur. Güzel bir güneşimiz var. Hergün sana daha yaklaşıyorum ve muntazam surette yazıyorum. Asla rahatsız olma! Daima neş'eli ve sevinçli ol! Senin mükedder olduğun beni üzer.

Oğlumu benim için üç defa öp, ve hakkında beslediğim duygulardan asla şüphe etme.

Sadık kocan
Napoleon

Ric'at devam ediyor. "Ölmüş bir tabiat içinde açlıktan ve soğuktan kırılmakta olan bir ordu,,. Smolenkde tevakkuf! Burası cennettir. Yiyecek, giyecek, Brand şarabı. Bütün yiyecek ambarları dopdolu. İmparator başında bir kürk kasket, elinde bir baston ordunun ortasından yayan yürüyor. Fransız ordusunun Smolonske çekilmesi, artık hiçbir ümid kalmamış olduğunu gösteriyor. Pişdar ordusundaki hastalar ve yaralılar, bütün yiyeceği tüketmişler. Hiç kimse yorgunluk almak arzusunda değildir. Daha geri ric'at edilecek. Ordu bozuldu. Tamamile dağıldı. Kazaklar posta yolunu kapadılar ve Napoleon artık Marie Louise'den hiç mektup alamadı. İmparator, Marie Louise'in de kendisine dair hiçbir haber alamadığını biliyordu. Nihayet ordu Orsha'ya kadar çekildi ve Napoleon oradan Marie Louise'e şu mektubu yazdı:

Orsha 20 ikinciteşrin.

Sevgili dostum!..

Kazaklar bizim irtibat hatlarımızı kesmişler. Bu sebebden dolayı senden hiçbir mektub alamıyorum. Bununla beraber ben sana yazmakdan hiçbir vakit geri durmıyorum. Ben iyiyim ve gitdikce sana daha yaklaşıyorum. Birkaç güne kadar irtibat hatlarımız yine açılacak. Allaha ısmarladık sevgilim.

Bütün mevcudiyeti ile senin olan
Napoleon

Ruslar iki cenahdan ilerliyorlar. Ordunun büyük kısmı son bir gayretle ve pekçok zayiat vermek suretile Beresinaya çekilebildi. Herşey imha edildi, bütün atlar, bütün toplar terkolundu. Harp işaretleri, düşman eline düşmemek için, tamamile yakıldı. Napoleon Zembinden Marie Louise'eşu mektubu yazdı:

Zembin 28 ikinciteşrin.

Sevgili dostum!...

Bilirim ki bana on beş mektub

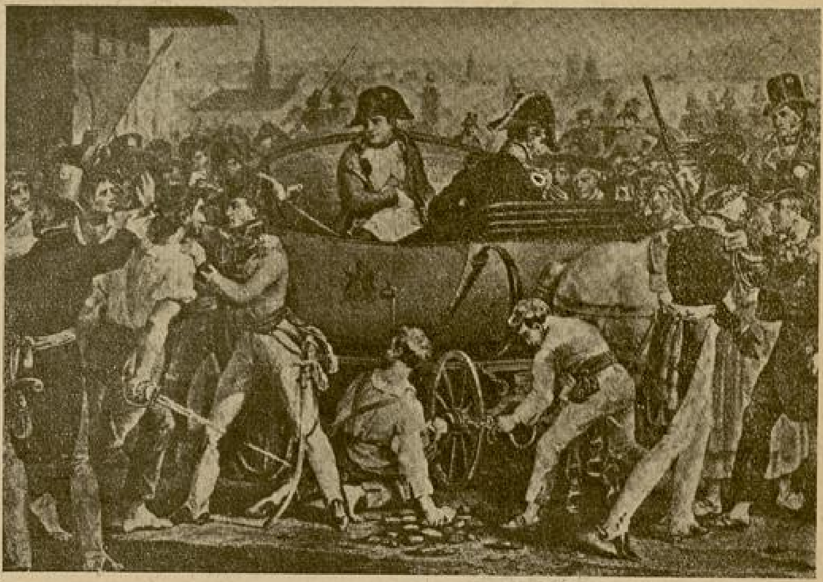

Napoleon Elba adasına sürgün edilmişti. Oradan bir yolunu bulup kaçıyor ve Fransaya tekrar geliyor.

yazmışsın ve postalar buradan üç günlük mesafede bekliyorlar. Bu suretle oraya vardığımda onbeş mektubunu bulacağım. Benden, günlerce hiçbir haber alamadığımdan dolayı mükedder bulunduğunu düşündükce, çok üzülüyorum. Bununla beraber bu fevkalâde ahvalde senin cesaret ve metanetine eminim. Sıhhatim mükemmeldir. Hava çok fena ve çok soğukdur.

Allaha ısmarladık tatlı dostum, benden küçük kırala iki buse. Sadık kocanın senin hakkında beslediği duyguların, gayet samimî olduğunu bilirsin

Napoleon

Bundan sonra yapılacak şeyleri artık ceneraller Napoleonsuz dahi yapabilirler. Zaten yapacakları şey de, ancak kışlık karargâhda, elde kalmış teşkilâtı idare etmekten ibarettir. Napoleon Parise dönmek için hazırlık görüyor. Bu esnada onun Pariste bulunması, ordunun başında bulunmasından daha mühimdir. İmparator, Marie Louise'in fikrini hazırlamak için, Parise hususî bir memur gönderdi. Kendisi de son bir mektub yazdı ve derhal yola çıktı. Yolda o derece süratle koşdu ki, hiçbir postacı kendisine yetişemedi. Yola çıkmazdan evvel hiç kimse, Napoleon'un Parise avdet edeceğinden haberdar değildi.

İmparatorun Marie Louise'e yazmış olduğu son mektub şudur:

5 Birincikânun.

Sevgili dostum!..

24 tarihli mektubunu şimdi aldım. On dört gün daha devam edecek olan endişenden dolayı çok teessüf ediyorum. Halbuki benim sıhhatim hiçbir zaman şimdikinden daha iyi olmamıştır. Sen bunu, istediğim gibi müsaid olmıyan harp raporunda, görmüş olacaksın. Mamafih şimdi işler okadar fena değildir. Soğuk çok şiddetlidir. Birkaç güne kadar senin seyahatin hakkında bir karar vereceğim. Bu suretle yakında tekrar biribirimizi göreceğiz. Daima ümidvarol, ve asla kendini üzme! Allaha ısmarladık sevgilim.

Bütün mevcudiyeti ile senin olan
Napoleon

30 Martta bütün Fransız devlet adamları hazır bulundukları halde, Marie Louise, Napoleon'un gaybubeti müddetince devam etmek üzere, hükûmet naibesi tayin olundu; ve kocası huzurunda yemin etti. Artık Avusturya imparatoru için Fransa demek Marie Louise demekti.

1813 muharebesi başlamıştı. Fransa ordusu Elba ile Prusya hududuna dogru yürüyordu. Yeni askerî kıtalar Türingen'den ilerliyordu. Napoleon 15 Nisanda harp meydanına vardı ve o akşam Marie Louise şu ilk mektubu yazdı:

15 — Akşam saat 8

Sevgili Louise'im!..

Şimdi Esene vardım. Hava güzeldir. Seni bırakıp gitmeğe mecbur olduğumdan dolayı çok mahzunum. Büyük bir sabırsızlıkla senden haberler bekliyorum. Daima neş'eli ol. Sıhhatin için her zaman sevinç içinde bulunmaklığın icabeder. Allahaısmarladık sevgili dostum, binlerce puseler...

Daima bütün mevcudiyetile senin olan
Napoleon

Aarkası 31 inci sayfada

SPOR

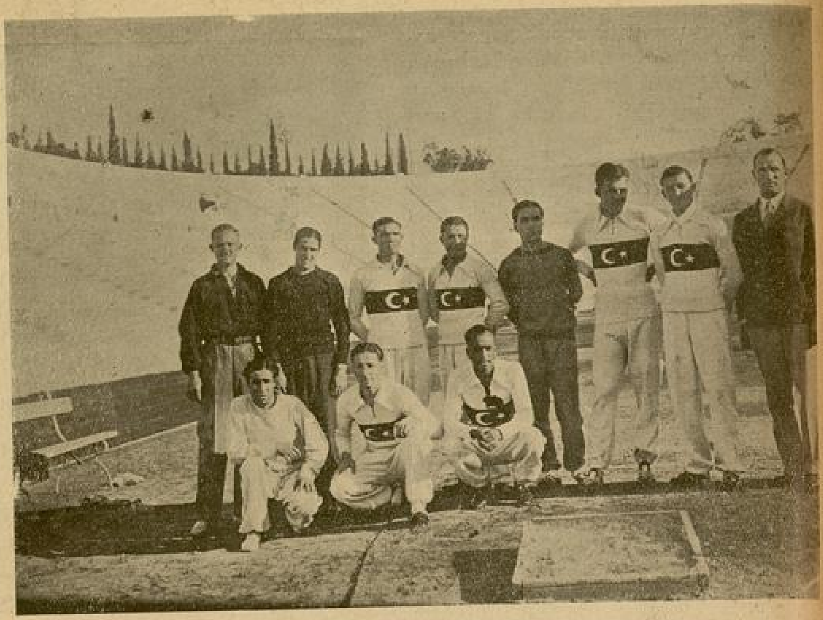

Olimpiyat müsabakalarına iştirak etmiş Sporcularımızdan bir gurup.

Pist Yapamıyoruz, Balkan Oyunlarını Üzerimize Alıyoruz.

1924 Senesinde Paris Olimpiyat musabakaları için gittiğimiz zaman, meşhur Kolomb stadına girdiğim vakit ağzım açık kalmıştı.

Biz, dünyanın 47 milletini bir araya toplayan Olimpiyat musabakalarına, o zamanki Kadıköy sahasının- keçi yolu tabir ettiğim- arızalı yollarında koşarak, idman etmiştik..

Kolomb stadının yarışçılarını sahaya, yer altında yapılan tünel yolundan piste çıkarıyorlar; ve bu suretle sahayı rasgele çiğnetmekten mennediyorlardı..

Yalnız kafamızın değil, ayaklarımızın bile yadırgadığı bu muazzam ve muhteşem Stadda, dünyanın sayılı atletlerile biz de yarıştık, ve pek tabiîdir ki hiçbir şey yapamadık..

Paristen döndükten sonra spor bilgimizde mühim bir değişiklik hasıl olmuş, ve o zaman iyice anlamıştık ki: rasgele koşmak, sıçramakla atletik sporlarda muvaffakiyet elde etmek mümkün değildir.

Spor işlerinde muvaffakiyet doğuran belli başlı hem de esaslı âmillerden biri evvelâ teşkilât, sonra da muntazam ve şuurlu bir şekilde hazırlanmış sahaların mevcudiyetidir.

Gariptir 1924 de Paristen dönen arkadaşlarım ve ben, tam dört sene sonra Amsterdam Olimpiyatlarına gittik. Paristen daha muntazam ve akılları durduran bir hareketle karşılaşınca, yine dört sene evvelki hislerimiz kabardı; yine ayni şaşkınlıkla etrafı, Stadın içli, dışlı her deliğini, inceden inceye tetkik ettik; ve yine Parisdeki gibi heyecanlarla yarışlar yaptık; pılıyı pırtıyı toplayıp İstanbulun yolunu tuttuk..

1928 den sonra önümüze Balkanlarda canlanan bir hareket çıktı... Paris ve Amsterdam Olimpiyatlarına bizim gibi Yunanlılar da iştirak etmişlerdi. Şu farkla ki biz, bu musabakaları heyecanla seyredip memlekete avdette, postu sermişiz; onlar bir takım dersler alarak işi daha ciddî ve sıkı tutmuşlar..

Balkanlarda ilk toplanış Yunanlıların himmetile 1929 da başladı. Atletik sporların kıymet ve ehemmiyetini, lâzım olduğu kadar, takdir eden Yunanlılar; tam beş sene bütün Balkan milletlerini Atinada topladılar; ve pek tabiîdir ki ekdiklerini her sene bir parça daha taze ve canlı olarak toplamış oldular.. Balkan oyunlarını lüzumu kadar derli toplu yapan Yunanlılar, 1932 de Los Ancelos'de yapılan büyük Olimpiyada birkaç atleti de, kaşla göz arasında gönderiverdiler..

Leyleğin ömrü laklakla geçer derler; biz de bu koca seneler mışıl mışıl uyuduk. «Hele bakalım sabah olsun da, yarına Allah kerim» dedik durduk..

Yunanlıların ortaya atıp, parlak semerelerini lâyıkile aldıktan sonra dost memleketlere bıraktıkları Balkan oyunları, geçen sene Zağrapta yapıldı. Bu musabakalar, soluğu bu sene de bizde aldı. Şimdi Allah kısmet ederse Eylûl ortalarında altıncı Balkan oyunları İstanbulda yapılacak! Yukarıdan beri izahına çalıştığım, görgü ve tecrübeleri itibarile spor işlerinin mutahassısı olan bizler, Balkan oyunları için henüz musabakaların tarihini tesbit edemediğimiz gibi, sahamızı da hazırlamış değiliz.. Bu güne kadar yapılan iş: musabakaları üzerimize almaktan ileri gitmemiştir.

1924 ve 1928 de dünya Olimpiyat musabakalarına iştirak eden bizim; bugün elimizde şöyle bir idman edilecek yer yok; tahsisat var Pist yapamıyoruz. Sonra da Belediyelerden Stadyum istiyoruz. Spor işlerini üzerimize alır, ve sırası geldikçe bu sahadaki ihtısasımızdan bahseder dururuz !.. Meğer Belediyeciler ne haklı imişler!..

Ömer Besim Koşalay

Ankarada Spor

Geçen cuma Gençler Birliğini 2-0 mağlûp eden Ankara Gücü ile Muhafız Gücü arasında lik maçı vardı. Saha oldukça kalabalıktı. Gençler Birliği -Altınordu arasında, husus Genç takım tecrübesinde, Altınorduluların çok iyi oynamalarına rağmen maçı 2-3 Gençler Birliği kazandı.

Sıra büyük maça gelmişti. Evvelâ Ankara Güçlüler, onları takiben Muhafız Gücü alkışlar arasında sahaya çıktılar.

Oyunu idare edecek hakem gelmediğinden, Altınordudan Bay Servetin idaresinde oyuna başlandı.

Takımlar adeta birbirini deniyorlardı. Muhafız Gücü oyunun durgunluğunu bozdu, ve sıkı bir hücumla Ankara Gücü kalesine indiler. Bu tehlikeyi atlatan Ankara Güçlüler, mukabil hücuma geçtilerse de, bir iki fırsatı iyi kullanamadılar. Hücum üzerine hücum yapan Ankara Güçlüler bir de gol attılar; fakat hakem kalecinin içeriden çevirdiği topu görmedi ve devre de böylece sayısız geçti.

İkinci devre başlayalı çok olmamiştı, Ankara Gücünden Fahri yerinden aldığı pasla Muhafız kalesine inerken, müdafi Bekir de ayni zamanda topa çıktığından Fahrinin ayağı kırılmıştı.

Oyun durdu. Fahri Sağlık Yurduna kaldırıldı.

Oyun tekrar başladı. Biraz evvelki heyecan kalmamış; bilhassa günün en iyi oyuncusu Fahri çıktıktan sonra, Ankara Gücü büsbütün fena oynuyor. Oyun her iki tarafın neticesiz hücumlarile devam ediyor. Muhafızlılar hücumda; Muharrem tehlikeyi atlatıyor. Ankara Gücü soldan hücuma geçiyor. Alâiddin aldığı ibir pası iyi kullanarak beraberliği bozuyorsa da; Muhafızlılar sıkı bir şutle topu Ankara Gücü kalesine takıyorlar. Muhafız durgun oynuyor. Ankara Gücü bu fırsattan istifade etmiyor, durgun oynamakta devam ediyor. Muhafız Gücü beraberliği kâfi görmüyor ve soldan bir hücumla, Kemalin ayağile, galibiyet gollerini atıyorlar. Oyun da biraz sonra nihayet buluyor.

Temenni ederiz ki her zaman oyunlar, çalışan tarafın lehine olsun. Yalnız hakemlerimiz, oyunun sert oynanmasına fazla musamahakâr olmayıp, böyle feci kazalara sebebiyet vermesinler.

Gelecek hafta Şilt başlıyor. İlk oyun Gençler Birliği ile Ankara Gücü arasındadır.

Ankara: Sokak Koşusu

Geçen cuma yapılan sokak koşusunu Ankara Gücü kazanmıştır.

Ankara Başvekâlet Matbaası
Yusuf Ziya

İstanbul Bisiklet yarışları

İstanbul mıntakası bisiklet heyeti, 1935 yılı yaz mevsimi "Bisiklet Yarışları„ progromını tesbit etmiştir.

Bu yarışlar, 10, 24 mayıs ile 7, 21 Haziran, 5, 19, 24 Temmuz tarihlerinde yapılacaktır.

10 Mayıs Cuma günü yapılan bisiklet yarışlarına, birinci ve ikinci sınıf koşucular iştirâk ettiler. Birinci sınıf koşucular, Mecidiye köyünden hareket ederek İstinye köprüsünden dönmüşler ve Maslak yolu ile Kefeli köyünden Mecidiye köyüne gelmişlerdir. Bu yolun uzunluğu 32 kilometredir.

Aynı günde, ikinci sınıf koşucular da Mecidiye köyünden hareketle Istinye köprüsüne kadar gitmişler; ve bu köprüden Mecidiye köyüne dönmüşlerdir. Bu yolun uzunluğu da 22 kilometredir.

24 Mayısta birinci sınıf bisiklet koşucuları arasında Topkapı ile Çatalca arasında 110 kilometrelik; ve 7 Haziranda da birinci ve ikinci sınıf koşucular arasında, Topkapıdan Çekmeceye kadar 50 kilometrelik gidiş yarışları yapılacaktır.

5 Temmuzda birinci ve ikinci sınıf koşucular arasında Fenerbahçeden Pendiğe kadar 55 kilometrelik gidiş ve geliş yarışları; 19 Temmuzda 1000 metrelik İstanbul sürat, ve 26 Temmuzda da 50 kilometrelik İstanbul mukavemet yarışları yapılacaktır. Yarışlara yalnız federe kulüb âzaları girebileceklerdir.

* * *

Avrupada ve bütün medenî dünyada çok büyük bir ehemmiyet verilen bu spor, ne yazık ki bizde daha çok geri ve çok iptidaî bir şekildedir. Fransada her sene büyük gündelik gazetelerden biri; veya Spor mecmuaları: "Fransayı bisikletle dolaşma„ müsabakaları tertip etmekte, ve birinci, ikinci, üçüncü gelenlere çok mühüm para mükâfatları vermektedirler.

Ankara Gücünden Bay FAHRİ hastanede

Yine bu kabil bisiklet, motosiklet yarışları daha birçok memleketlerde muntazaman yapılıyor, ve kazananlara büyük mükâfatlar veriliyor.

Bu müsabakalara başlanmadan çok evvel bütün matbuat, yarışların mufassal programlarını, takibedeceği hatları, tevekkuf mahallerini yazmaktadırlar. Bu neşriyat bütün bir memleket halkını; hatta yalnız o memleket halkını degil, sporu seven ve onunla alâkadar olan bütün dünya efkârını alâkadar eder.

Hele yarış başladığı zaman hasıl olan heyecan ve galeyan, her türlü tasavvurun fevkindedir. Telli ve telsiz telgraflar.. radyolar.. telefonlar dakika dakika yarışın seyrini her tarafa neşretmektedirler. Halk, çok defa gece geç vakitlere kadar gazete idarehaneleri önünde, o günkü yarışın neticesini öğrenmek için, bekler.

Bu müsabaka günlerinde gündelik gazetelerin, spor mecmuaların satışı normâlden birkaç misli artar.

Yarışçıların: her bir kasabaya girip çıkmaları; yollar üzerinde biriken on binlerce halkın alkış tufanları, attıkları çiçek demetleri arasından geçişleri; hakikaten görülecek manzaralardır.

Birinci gelenlerin mazhar oldukları iltifatlar, gördükleri teşvik ve takdirler, elde ettikleri mükâfatlar bütün gençlik arasında spora karşı çok derin bir sevgi; ve pek büyük bir alâka uyandırır.

Böylelikle, her sene müsabakaya iştirâk edenlerin adetleri çoğaldığı gibi, memleket sporcuların da sayısı her türlü tahminin fevkinde artar.. Biz de bu güzel örneklerden ibret alalım.. gençlerimiz arasında spor sevgisini ve bağlılığını vasî mıkyasta yaymak için, bu kabil: "Anayurdu Dolaşma Yarışları„ tertip edelim.

Bizim gazetelerin de, bu güzel sporu teşvik için 1936 senesinde böyle bir müsabaka açmaları ne kadar temenni olunur...

Şişli Terakki Lisesinde 403
Nazmi Eren

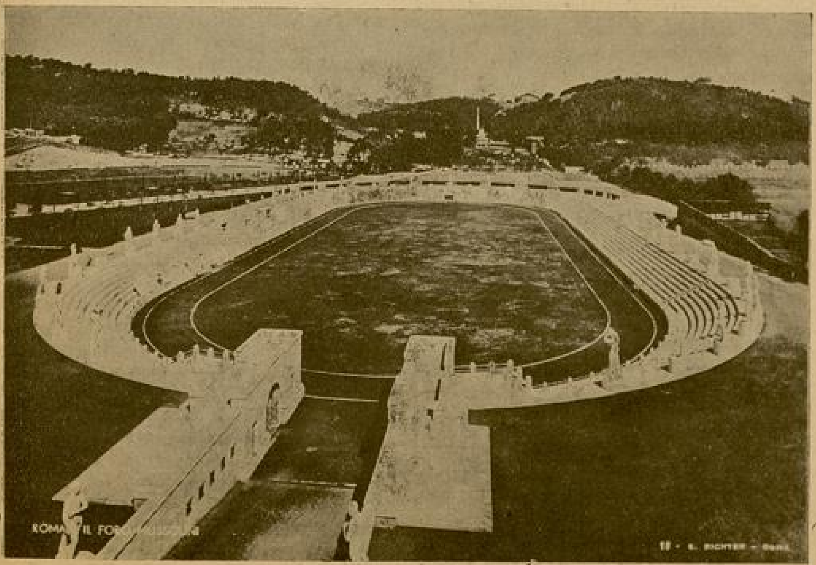

Romanın meşhur "Foro Mussolini„ Stadı.

DELİKANLIM ÜZÜLME!

DERDİN ÇOK MU BÜYÜK GÜZEL KIZIM?

YARIM AY'IN PAMUK NİNESİNE MEKTUB YAZ! DERDİNE ÇARE BULUR

Tekirdağ Bay Mecid Uçar..

Oğlum..

Kendini ne kadar suçsuz göstermege çalışsan nafile; kabahatlısın On yıllık güzel geçen günlerin sonunda yaptığın iş, her halde onu darıltacak kadar kuvvetli. Bunları okur okumaz, derhal git ve karından af dile, seni affedeceği yüyde yüz muhakkaktır.. Temeli yıllarca evvel örülmüş güzel yuvanı yıkmamak için, ne lâzımsa yap çocuğum. Böyle işlerde serin kanlı olmak lâzımdır. Sonra beni, Pamuk Nineyim diye kadın tarafını iltizan ediyorum sanma. Pamuk Nine, cinsiyetini unutmuş, sade doğruluk tarafını düşünen, dört yanında güzel ve iyi şeyler olmasını dileyen bir bitaraftır. Karınla barışınca yaz da sevineyim.

Kandilli N. E.

Oğlum..

Senin mes'elede üzülecek hiçbir şey yok. O sana mektup yazarken, hakikatı söyliyor. Fakat yüz yüze gelince utanıyor demek. Samimiyetiniz arttıkça bunun ortadan kalkacağına emin ol. İşi zamana bırak o en güzel haledicidir.

Bay Enver !

Oğlum..

Bu seni çok üzen meselenin halli gayet kolay.. Onun mektubundan yazdığın birkaç satır bile, sana yol göstermeğe kâfi. Genç kızın düşünceleri çok doğru: söz veriyor, seni bekliyecek, yeter ki onun karşısına hayatını kazanmış, iyi. Bir mevkie sahip olarak çıkmış olasın bunun için de çalışman, ve onun saadetinizi böylelikle umduğu hale gelmen yeter. Ona bir mektup yaz ve de ki: "Sözlerine inanarak ben de sana söz veriyorum. Çalışacağım karşına öyle çıkacağım.,,..

Hakikatde de böyle yap.. İstediği vaziyeti bulduktan sonra, göğsünü gererek ona: "İşte geldim,, diyebilirsin yavrum.. Ve böyle yaparsan istediğin yahut istediğiniz neticeyi elde edeceğinize kaniim.

Bayan C. Cahit Coş.

Kızım

Eğer anlattığın üç delikanlıyı tanımış olsaydım, sana bunlardan hangisini tercih etmek lâzım olduğunu söylerdim. Tanıdığıma göre; hangisini daha çok seviyor ve mes'ud olacağını tahmin ediyorsan, onu tercih et yavrum..

Bay N. Ö.

Çocuğum..

Anlattığına göre genç kız da seninle alâkadar. Gülüşleri, kuytu yollara sapması bunu, pek açık bir surette belli ediyor. Yalnız daha fazla samimî olmak için, senin açılmanı bekliyor. İlk fırsatta onunla konuş; gönül duygularını anlat ona.. Aranızdaki konuşamamak düğümü böylelikle çözülür..

Bay (Pınar)

Oğlum!..

Yazılarından, ince zevkli bir delikanlı olduğun belli.. anlattığına göre erkek güzelsin de.. Bir genç kızı tehsir edebilecek bütün şeraiti haizsin. Buna rağmen küçük bayan senin aşkından birşey anlamıyor. Bu nasıl şey.. bütün imaların, işaretlerin ve çaldığın plaklar ona bir şeyler fısıldamıyor.. On yedi yaşında, ve çok güzel bir kızın böyle şeylerden anlamaması için bir az akılsız olması gerek.. Senin bayancık ta böyle galiba.. Ve benden bu güzel, fakat okumak bilmeyen senin sevdandan anlamayan genç kızla, aranı bulmamı istiyorsun.. Yavrucuğum darılma; fakat ben buna çare bulmak şöyle dursun, sana bu sevdadan vazgeç diyeceğim.. Her şeyde bir gidiş yolu olmalıdır. Bu zamanda senin gibi okumuş, akıllı bir delikanlının, kara cahil, vurdum duymaz bir güzelle sevdası bir arada yürüyemez.. Sen onunla görüşsen bile birkaç konuşmadan sonra tesirini kaybedecektir. Onun için yavrum sana nasihatım bu sevdadan vazgeçmendir.. Duygulu, okumuş ve güzel bir sevgili seç kendine.. anladın mı çocuğum?.. Pamuk Ninenin sana öğüdleri bunlardır.

Pamuk Nine

GÜNAH
Gönüllüleri

(Baş tarafı 3 üncü sayfada)

Beni görünce, hepsinin gözlerinde sahte bir sevinç parıldadı. Daha iki dakika evvel, bana abdest namaz dersi aldıran ahbab; itibarlı bir misafir ağırlıyan tecrübeli bir teşrifatcı edasile, koştu:

— Şimdi senden bahsediyorduk. Ne olacak bu halimiz yahu?!.. Sen aramıza karışmayalı...

Yanağımı makaslayup gülerek, Nedimin bir mısraına kıydı:

"Bezmi yaran bozuldu, meylerde
zevk kalmadı!.."

Diğeri, ondan geri kalmadı:

— Vallahi öyle... Demin de söyliyordum ya... sensiz rakı sofrası, Kanbersiz düğüne dönüyor!

Üçüncü dost (!) de muhabbetini (!) gizleyemedi:

— Yani azizim, bizi biraz daha ihmal edersen, bir akşam buradan metezori posta edip götüreceğiz!

Bütün bu sözlere verdiğim cevaplarda, bittabi onlardan fazla samimî değildim.

Yalnız kalabildiğim zaman, yüreğim; dostluğun ve insanlığın bukadar alçalışına karşı, bilmem kaçıncı defa, duyduğum tiksintiyle bulandı.

Şu hayatın ne acı mecburiyetleri var. İnsan, nekadar iyi ve temiz mayadan yoğurulmuş olursa olsun, yalancılıktan, müraililikten, riyakârlıktan ve samimiyetsizlikten tamamen kurtulamıyor.

İnsanlar hayatlarını yaşamıyorlar; adeta birer kaşarlanmış trajedi aktörü gibi, oynuyorlar.

Kendi hesabıma ben: bu içlerile dışları, kumaşla astar kadar farklı yarım insanlarla düşüp kalkmağa; az evvel anlattıkları softanın, kılıbık damadlığını bile tercih ederim!

Bu mayadan yoğurulmş bir ordu mahlûku, bir akçaya satabilirim.

Kaldı ki ben onları hiçte ucuza satmadım. Bu canlı mukayese bana, takaslı bir alış verişten çok kârlı çıkmış bir tüccar keyfi veriyor.

*
* *

Akşam Hicrana, bunları anlattığım zaman, evvelâ uzun uzun güldü. Fakat sonra, yüzünün olanca neş'esi soldu:

— Ne fena!.. dedi, ne fena!

Ona bu hükmü verdiren sebebi tahmin etmeme bile vakıt bırakmadan, söze başladı.

Yeşil gözlerine bir suçlu üzüntüsü, ve sesine bir hasta kırıklığı sinmişti:

— Hiç hakkım olmadan senin hayatını bozdum Celâl agabey!.. Seni, bütün itiyadlarından, bütün zevklerinden, ve bütün dostlarından ettim...

Onun buyersiz kurun tusunu köreltmek isteğile sözünü kestim:

— Yine çocuklaşıyorsun Hicran!.. Ben, bütün bu saydıklarımı kaybetmekle kendimi kazandım. Unutma ki bir erkeğin, benim kurtulduğum yola sukutu, bir genç kızın, bir genç kadının en fena yollara sapışından bile tehlikelidir.

Ve inanki beni, bu kurtuluşa, seninle karşılaşmaktan başka hiç birşey kavuşturamazdı.

İçimden gelen bu sözler, Hicranın yersiz ve köklü vehmini yıkamamıştı:

— Sen, dedi, çok iyisin Celâl ağabey. Hem okadar iyisin ki, beni kırmamak için, en büyük kayıplarını birer hiç, hatta birer kazanç gibi göstermek istiyorsun!.. Ve bu suretle de; yaptığın aşikâr fedakârlıkların yekûnunu kabartmış oluyorsun! Ben, bu kabaran yekûnun ağır yükü altında, gün geçtikçe eziliyorum!

Meselâ: fena dediğin o dostların, kusurlarını örtecek iyiliklere sahip olmamalarına imkân yok. Öyle olmasaydı, onların iş haricindeki âlemlerinden beni, görmeden çok evvel de ayrılabilirdin! Kabul et ki, o fena dediğin hayatın, seni bağlıyan zevkleri vardı.. ve sen, o zevkleri, bu çatının hazin havasında bulamazsın!

— Bu çatının havası sana hazin mi geliyor Hicran?

— Senin hesabına söyliyorum!

Güldüm:

— Sen, benim hesabları tutmaktan vazgeç. Zira bukadar yanılırsan iflâs ederim!

Hicran da güldü:

— Güzel nükte... Fakat her nükte gibi, hakikattan bir hayli uzak!

— Bu hükmü vermekle haksızlık etmiyor musun Hicran?

— Bu hükmü vermezsem haksızlık etmiş olurum kanaatindeyim Celâl ağabey. Bu kanaatimde hakikaten yanılıyorsam, seni üzdüğüm için beni affet!

— İçimde yaşıyorsun, fakat zalim bir inatla gönlünün gözlerini yumuyorsun Hicran. Hakkımdaki hükümlerinde, bazan çok insafsız davrandığını anlayabimleni ne kadar isterdim! Bugünkü halde, vehimlerini yıkmak için, takvim yapraklarından başka silâhım yok. Fakat zaman herşeyi aydınlatacaktır. Ve o aydınlığa kavuştuğumuz vakit, göreceksin ki ben, bu yuvada hüznün kırıntısını bile bulmuyorum. Hatta bilakis, bu yuvayı birgün senin hazin bulmandan korkuyorum.

. . . .

Bu son cümleden sonra ona, hakkındaki düşüncelerimi ve endişelerimi açabilirdim. Fakat Hicranın yüzü ve gözleri, en tabiî anlarının sükûnuna kavuşur gibi idi. Bu sükûtu yeniden bulandırmak korkusile, münakaşayı uzatmaktan kaçındım; ve gelen bu fırsatı bile bile kaçırarak, mevzuu değiştirdim.

Ona; adına Babıâli denilen gazeteciler ve yazıcılar muhitinin içyüzünü anlattım. Hiçbir muhite benzemeyen bu başka âlemin garip hususîyetleri, Hicran'ın olanca alâkasını diriltmişti. Babıâli... Acınacak haline bakmadan kâinatı alaycı bir gözlük ardından seyreden Babıali, hakikaten gülünç bir muhittir.

Harpler kopar... Zelzeleler olur... Dostlar ölür... Cinayetler olur... Yakın ülkelerde dökülen kanların kızıllığı, Kâğıdhane ardındaki bulutlara kadar siner. Uzak kıtalarlarda, iskambil kâğıdlarından kurulmuş kuleler gibi, yıkılan koca şehirlerin gürültüsü buralara kadar gelir. Balatta işlenen yaman bir cinayetin dehşeti, Afrikada yaşayan vahşilerin bile tüylerini ürpertir. Ve ölen bizden dostların ıstırabı, Babıâlideki kaldırımları bile, duygulu birer yürek gibi çarptırabilecek kadar büyüktür.

Fakat bütün bunlar... ve yeryüzünü, tersine çevrilmiş dolu bir tepsi gibi altüst eden hâdise ler, Babıâli'de bir tek şey doğurur: Nükte...

Babıâli'de yalnız bir şeyin yeri vardır: Nüktenin.

Babıâlide yaşayanların bütün duyguları bir tek şey doğurur: Nükte.

Babıâli'de yalnız bir şeye tapılır: Nükte'ye...

Pantolonu yamalı muhbirler, mideleri boş muharrirler, en matemli hâdiselerin en parlak nüktesini yapmak için yarışa girişirler.

Fakat Babıâli'de pantolonları yamalı, ve mideleri boş olmıyanlar da vardır. Ve onlar, nükte yarışına girişenlerin beyinlerini, birer görünmez mikrop gibi kemirerek, göbeklerini.. kasalarını şişirirler.

Hicran, bütün bunların yaşayan ve ölen misallerini nefret, isyan, ıstırab ve merakla dinledi.

Bütün bunlardan sonra ona Babıâlinin nükteli dedikodularını, eşine hiç bir yerde rasgelinmez tiplerini: ve eşleri hiçbir yerde dinlenilmez hikâyelerini anlattım:

(Arkası var)

Kırala Burun Lâzım !

— Başı 15 inci sayfada —

— Biraz sıkılmış bir burun değil mi Bayım ?...

— Evet dediğin gibi öteberisi sıkılmış.

— Mamafih geniş etli bir burundur. Yalnız bütün et ucuna toplanmıştır. Nekadar ararsanız arayın, böyle burun bulamazsınız.

Vali tasdik etti:

— Evet, görülmemiş bir burun !...

— Üstünde bir de et beni vardır.

— Hayretbahş, böyle burun hiç görmedim. Peki ama bu burunu ne yapacaksın.

Ji - Cihn: - Ho :

— Hükûmete olan borcumu ödemek için onu arayacağım, sizin hizmetinizde bulunmak için, kendi kıymetsiz başımı kurtarmak için onu arayacağım. Yalnız bu resmin üzerine zatı âliniz mühürünüzü basın..

Vali güldü ve resmin üzerine hükûmetin damgasını bastı. Ji - Chin - Ho çıktı gitti.

Bir ay bir gün, Doğu denizine giden kıral yolunu yürüdü; ve bir gece, bir zengin şehrin en büyük şatosunun kapısını vurarak, içeri kabul edilmesini rica etti.

Korkan hizmetçilere:

— Şatonun sahibinden başka birini görecek değilim, dedi. Ben Kıralın bir işi için geliyorum.

Onu doğru, uykusundan henüz kalkmış olan, şato sahibinin yanına çıkardılar.

Ji - Chin - Ho müdhiş bir sesle :

— Sen bu şehrin derebeyi Pak Kung Çang'sın. Diye bağırdı. Ben Kıral tarafından geliyorum.

Pak Kung Çang titremeğe başladı. Kıralın müdhiş olduğunu biliyordu. Dizleri kıvrıldı ve yere düştü, sesi titreye titreye:

— Vakit geç değil mi ?... şey olsa..

Ji - Chin - Ho gürledi:

— Kıral beklemez. Derhal benimle gelin, sizinle konuşulacak acele işim var.

Ve daha dehşetle ilâve etti :

— Biliyorsunuz bu kıral işidir.

Pak Kung Çang'ın gümüş çubuğu elinden düştü.

Ayrı bir odaya çekildiler Ji-Chin-Ho anlattı :

— Şunu size bildiriyorum ki: kıral büyük, müdhiş bir ıstırap içindedir. İyi edemediler; sarayın hekimi, kafasını kesdirmekten başka bir iş yapamadı. Kırala bakmak için sekiz vilâyetten de

— .... Ve bu burnu hangi adamın yüzünde görürsen, kes ve kıralın iyi olması için saraya getir.

hekimler geldi. Büyük konsültasyon neticesinde şuna karar verdiler :

"Kıralın hastalığını bir burun, bir nevi burundan başka hiç birşey iyi edemez,,.

Vezir beni çağırttı, elime bir kâğıt verdi. Bu kâğıdın üzerinde; sekiz vilâyet hekiminin yaptığı burun, altında da hükûmetin damgası vardı.

Devletli vezir hazretleri dediler ki: "Git, bu burnu ara, çünkü Kıralın ıstırabı gittikçe artıyor; ve bu burnu hangi adamın yüzünde görürsen kes, ve kıralın çabuk iyi olması için derhal saraya getir. Git!... ve araştırman neticelenmeden gelme.

Böylece aramağa çıktım. Kırallığın en uzak köşelerini aradım. Sekiz yolu yürüdüm, sekiz vilâyeti gezdim, ve sekiz sahil denizinde dolaştım, ve nihayet buraya geldim.

Büyük bir ciddiyetle göğsünden kâğıdı çıkardı. Seda ve çatırdı ile kâğıdı açtı, Pak Kung Çang'ın yüzüne uzattı.

Pak Kung Çang şişmiş gözlerile kâğıda baktı:

— Hiç böyle burun görmedim.

— Üstünde bir de et beni vardır.

Pak Kung Çang tekrar etti:

— Hiç böyle burun......

Ji - Chin - Ha şiddetle sözünü kesti:

— Babanı buraya çağır.

— Benim ihtiyar, ve çok çok mukaddes ceddim bu saatte uyumaktadır.

Ji - Chin - Ho sordu :

— Neye saklıyorsun ? Bu babanın burnudur. Onu buraya getir, burnunu kesip hemen gideceğim, çabuk ol yoksa hakkında iyi olmaz.

Pak Kung Çang diz çökerek ağlamağa başladı :

— Merhamet edin ! Mümkün değil ! Mümkün değil ! Babamın burnunu kesemezsiniz. Babam, burunsuz mezarına konulamaz. Sonra gülünç olur, benim de gündüzüm gecem elemle dolar. Rica ederim onun.....

Böyle bir buruna tesadüf etmediğinizi söyleyin. Sizin de babanız vardır elbette !

Pak Kung Çang, Ji - Chin - Ho'nun ayaklarını okşayor, ve ağlayarak sandallarının üzerine kapanıyordu.

Ji - Chin - Ho:

— Gözyaşlarınızın önünde kalbim yumuşıyor, dedi. Ben de baba sevgisini bilirim, fakat - biraz durdu, sonra ilâve etti - benim başım da onun başı kadar kıymetlidir.

Pak Kung Çang alçak sesle sordu:

— Başının kıymeti nekadardır ?

— Yok, çok kıymetli bir baş değildir. Fakat bana göre yüzbin dizi liradan da aşağı değildir.

Pak Kung Çang doğrularak :

— Öyle olsun; ne yapalım !... dedi.

— Fakat bu hazineyi taşımak için at, ve seyahate nezaret edecek birçok adama ihtiyacım var. Memlekette eşkiya olduğunu biliyorsunuz.

Pak Kung Çang mahzun mahzun:

— Evet!.. memlekette eşkiya var ama, sen benim eski ve çok muhterem ceddimin burnunu kesme de, ben yerine kadar parayı teslim ettiririm.

— Peki!.. öyle ise bundan kimseye bahsetmeyin. Sonra babanızın burnunu kesmek için daha sadık memurlar gönderirler, karışmam..

. . . .

Ve Ji - Chin - Ho para yüklü atların çan seslerini işittikçe kalben memnun, şarkı söyliye söyliye o memleketten ayrıldı.

***

Artık anlatılacak birşey kalmadı. Ji - Chin - Ho senelerce ferih fahur yaşadı. Gardiyanı Kore hapishaneleri diktatörü yaptı; vali: mukaddes şehir valisi ve ondan sonra vezir oldu. Ji - Chin - Ho da Kıralın eğlence arkadaşı oldu. Fakat Pak Kung Çang da, ihtiyar ve çok çok muhterem ceddinin, pahalıya mal olan burnuna bakıp, gözleri yaşla dolu olarak, başını sallaya sallaya melankoli hastalığına tutuldu.

AVAR OĞLU

— Başı 13 üncü sayfada —

Haşmetlû Patrik Hazretleri "Halâs Duası" ndan sonra tebşiratta bulunuyor...

ettim. Sonra, Bizanslı bir balıkcı kıyafetine girdim. Tıpkı, kısmet arayan bir balıkcı gibi ağır ağır bütün sahili gezdim. (Porta de Langa) denilen yerden geçerken sahilde, surların dibinde gözüme bir kulübe ilişti. Hemen kayığı sahile çektim. Kapısının önünde ağ ören balıkcıya giderek:

— Sabahtanberi boşuna uğraşıyorum. Daha hiç birşey de avlayamadım. Yemim bitti. Bana biraz yem ver.

Dedim... On dakika zarfında, Bizanslı balıkcı ile ahbap oldum. Yarım saat geçmeden de bu fakir adamı satın aldım. Şimdi bu adam bizi bekliyor.

— Sakın bize ihanet etmesin, Salur!.. Senin ve benim yoksulluğum, ordumuzu perişan eder.

— Müsterih ol, Hâkanım!. Ben balıkcıya bir meşin kese altın verdim. O da bana rehin olarak genç kızını teslim etti. Şimdi bu kız, benim çadırımdadır. Bu fakir balıkcı ile mukavelemizin esası şudur: Biz, Bizansa gireceğiz. Ve en nihayet üç gün zarfında işimizi bitirerek avdet edeceğiz. Balıkcı bizimle beraber ordugâha gelecek. On kese altınla kızını alarak geri dönecek.

— Salur!.. Bu adam isterse.. Avar hükümdarını, Bizans imparatoruna daha pahalıya satabilir.

— Hâkanım, ortada Avar hükümdarı yoktur. Babaları esasen Bizanslı olan iki Roma asılzadesi vardır. Bunların gizlice Bizansa girmekten maksatları da, vaktile babalarının gizlice bir yere sakladığı hazineyi aramaktır.

— Salur!.. Mükemmel bir adamsin.

Hassa kumandanı, başını çevirdi. Marmaranın durgun sularında harelenen altın mineviçler üzerine göz gezdirdi. Derin derin içini çekti. Kalbinden, şu sözler geçmişti:

— Zavallı Salur.. anayurdunda bu hilekârlığı yapsaydın, dokuz seni beygirin kuyruğuna bağlar, dokuz dağın arkasına atarlardı. Fakat şimdi.. bu yeni yurt da.. hilenin, kılıçdan daha ziyade kesdiğini.. desisekârlığın da kahramanlık kadar takdir edildiğini görüyorsun.. Asyanın, talisiz evlâdı...

❖

Bizanslı balıkcı, onları sahilde karşıladı. Doğruca kulübesine aldı. Barbunyalardan, mercanlardan, istakoz ve pavuryalardan, eski şaraplardan mürekkep bir sofra hazırlamıştı. İştiha açan bu sofraya karşı, Hâkan tamamen lâkayt kaldı. Fakat sabahtanberi ağzına bir lokma yiyecek koymamış olan Salur, midesinin feryadına daha fazla dayanamadı. Tıpkı düşman saflarına saldırdığı gibi, toprak tabaklar içinde dizili olan bu iştiha açıcı yemeklere de öylece hücuma başladı.

Hâkan, balıkcıya sordu:

— Şehirde, neler olup bitiyor?..

Balıkcı, kendisine hitap tenezzülünde bulunan bu sahte Roma asılzadesinin önünde eğildi, cevap verdi.

— Fahametmaâb!.. Bizansın havası, çok acaibdir. Bir tarafta lodos rüzgârı eserken, diğer taraftan da poyraz rüzgârı hakimdir... Sağ taraf kan ağlarken, sol taraf gülüyor.. Bu yanda kilse çanları çalarken, öbür yanda kahkaha sesleri işitiliyor. Halkın yarısı korkudan tiril tiril titriyor; azizlerin tasvirleri dibinde dua etmekten dizlerini çürütüyor.. Yarısı da:

" Şayet Avar ordusu şehre girerse, hoş görünelims„.

Diye, yeni elbiseler dikiniyor. Dün bana bir genç kız şu suali sordu:

" Barba Nikola. sen, çok gezmiş bir adamsın.. Avarlar, hangi renkten hoşlanırlar. Kırmızıdan mı.. maviden mi?..„

Bu Bizans kızına derhal şu cevabı verdim:

"Kan rengi kırmızıdan„....

Hey gidi kahbe Bizans!... Koca değiştirmesini seven şehvetli kadınlara benzer.

Hâkan'ın gözleri karardı. Oturduğu üç ayaklı sandalyeden devrilmemek için arkasını duvara dayadı.

Salur, mütemadiyen işleyen çenesini durdurarak, gözlerinin ucuyla Hâkan'a bakdı. Bu sahte Roma asılzadesinin çehresi evvelâ morardı. Sonra ağardı, daha sonra solgun ve muztarip bir şekil aldı.

Bizanslı balıkcı, Hâkan Bayan'ın geçirdiği bir buhranın farkında değildi. Bu iki sahte Roma asılzadesine hoş görünmek için gevezelikde devam etti:

— Siz, Romalılar, Bizansın ağabeyisiniz. Tabiidir ki sizden birşey gizlemek istemem... Dün akşam, (Halâs duası) ndan dönenler söylüyorlardı. Haşmetlü Patrik hazretleri tebşir etmiş:

— Sakın korkmayın!... Beldemizin mukaddes muhafızı olan (Hazreti Betülü azrâ), kırk bin melek askerile imdadımıza gelmiş... Ve kala bedenlerinin üzerine yerleşmiştir. Avarlar hücum ederlerken bunlar, yüzlerindeki nikabları kaldırarak Avarlara görünecekler... Hıristiyan olmayan Avar askerlerinin gözlerini kör edecekler. Fakat hıristiyanlar.. yani Avar ordusunda bulunan, Romalı vesaire gibi Lejyonlar.. Meryem'in meleklerini derhal tanıyacaklar. Ellerindeki silâhları atacaklar.. ve....

Salur, birdenbire Bizanslı balıkcının sözünü kesti:

(Arkası var)

Kemal Ahmed

— Başı 16 ıncı sayfada —

Nizame'tin Nazif'in çalışırken aldırdığımız bir resmi

sürü hasta edipIerden de üstün olan bir tarafı vardı: Çünkü o, bir insandı.

Himalayaları aşan kitap dağlarının, sayı hudutlarını aşan sahifelerine geçmiş kıt ve sayılı doğru lâflardan birkaçını etmiş kimselerden birisi:

— Dâhi olmak güçtür. Fakat, muhakkak ki, insan olabilmek dâhi olmaktan da güçtür! der.

Kemal Ahmed; cemiyetler, insanlar mütereddileştikçe, yani gün geçtikce artan bu güçlüğü yenebilmiş kimselerden birisidir.

Ve o, insanlığını; ciğerlerinde kusulacak kan kalmayıncaya kadar, muhafaza etmiştir.

Türk Matbuatının bu emektar fedaisi, taşsız kalan mezarını, ölümüne sebep olanlara panayır olmaktan kurtarabilen yegâne şehittir.

Zira o, vasiyetnamesini; beyninin özünü, emenlerin suratlarına bir isyan ve hakaret sillesi gibi fırlattı. Ve Matbuat Cemiyetinin mezarın göndereceği mahud çelengi reddetti.

Ve şimdi, üzerine çelenk koyup bayram yapacak bir taze mezar arayanlar, Kemal Ahmedin son isyanını bile affedemiyorlar.

Ve onun ölümünü ananları bile suçlu sayıyorlar. Biz, ayni akıbetin yolcuları, Kemal Ahmedin temiz hatıralarına leke bulaştırmak isteyen bu ahret sırtlanlarına, takabileceğimiz sıfatı, mevcut lûgatlerin içinde bulamıyoruz!

Kemal Ahmed, yüreklerimizde, her zaman tavaf edeceğimiz bir ibret abidesi gibi yaşıyor.

Suad Derviş

Dostum Kemal Ahmedin hatırasına, Kemal Ahmed imzalı yazıları neşrettiği gün, «Türkiyenin en çok satışlı gazetesi» haline yükselmiş olduğunu hatırladığım dostum "Hasan Rasim„ in gazetesinden biraz hürmet beklemek hakkımdı, ve... hakkımdır da.

Kemal Ahmed, günlerinin dörtte üç buçuğunu Ankara caddesinde yaşayan İstanbul hemşehrilerinin, ve münevver Türkiye vatandaşlarının beyinlerinde, azabını biran eksiltmeyen, sızısı dindirilemez bir ıstırabın sembolidir.

Bir ıstırap ki, eskiden şunun saatlerce konuşması, bunun ciltlerle yazması ile biraz anlaşılır gibi olurdu; şimdi, Kemal Ahmedin yalnız "adı„ ona ahengi, kokusu, rengi ve bütün satıhlarile öyle korkunç bir şekil veriyor. Ve bu şeklin, bu şeklile onun gözlerimiz önünde öyle bir duruşu, dikilişi silinmeyişi var ki... Bu halile Kemal Ahmed, bütün bir ömrü, ıstırabı terennüme vakfetmiş bir ilâhî sanatkâr gibi, yüksektir.

İlâhî bir sanatkâr ve yüksek bir heykeltıraş ki, cılız bir elde tuttuğu kalemi, cılız bir yazıdan umulamıyacak bir kuvvetle tokmaklıyarak kullanmıştır ve bir granitde, bir mermerde değil, kendi vücudunda işleyerek ıstıraba en nihaî hatlarını vermiş, ıstırabı ebedileştiren heykeli yaratmıştır.

Bu heykelin kaidesi, kitapcı dükkânlarını bir hizaya dizen asfaltla.. rotatiflere bobin taşıyan hammalların inleyerek geçtikleri yokuştur. Ben bu asfaltta yürürken, şu yokuşun her bir parkesini bir aynaya benzetirim de, bin bir aynalı bir salonda Kemal Ahmed ıstırabının bin bir cephesini görür gibi olurum.

Vazgeçtim fazlasından.

Acaba dostum Hasan Rasim, onun kış, yaz her sabah gün doğmadan üç saat evvel başına geçüp, gün battıktan üç saat sonra uzaklaştığı yazı masasına bakup ta biran olsun dostumuz Kemal Ahmedi hatırlayamamış mıydı?...

O gözleri [*] uykusuzluktan kızarmış Kemal Ahmedi... ki onun sütununda ona savrulan hakaret, Haberin bana tatlı bir zevk veren temiz ve heyecanlı hatırasını, kafamda bir kasap süngeri ile silmiştir.

Eğer o kubbeli odada, fena bir ışık altında, entertiplerden çıkan zehirli gazı teneffüs ede ede.. ve içinde sigara yakacak ateş bile bulamadığım küllenmiş bir mangalla, kara kışlar geçirerek çalıştığım günlerde kestirebilmiş olsaydım ki: bir gün gelecek ve o, Kemal Ahmed, en güzel eserinin çıktığı gün bütün kıymetlerile kendi sütununda ayak altına alınacak..

Oooh... Hayır Hasan Rasim.. hayır çocuğum, uzak Şarktaki o malûm harbı patlatmaya Japon... Erkân... Harbiyesi muk... te... dir... o... lamazdı!

1935 inci Milâd yılında dahi, içlerinde insanlık, dostluk, arkadaşlık ve civanmerdlik duyabilenlere ne mutlu.. mu diyecegiz?

Dostlarım! İçlerimizi yıkayalım biraz..

Nizameddin Nazif

[*] Sarhoşluktan değil

Çöp Sandıklarında Yaşayanlar Arasında

— Başı 11 inci sayfada —

Fakat her zaman bulamıyoruz. Çünkü çağırınca; sarılacağımızı anlamıyorlar, döveceğiz diye korkup kaçıyorlar.

Çocukların az evvel verdikleri cevapla uyanan bir diğer merakımı, tatmin isteğile sordum :

— Parayı nereden kazanıyorsunuz?

Büyük, elindeki mukavva kutuyu gösterdi :

— Karamelâ satıyoruz !

— Nekadar satabiliyorsunuz günde?

Recep, küçüğü gösterdi :

— Ben satmıyorum, bu satıyor. Ben, girdiğimiz yerlerde kapıda bekliyorum onu... İşimiz karemelâ satışına kalsa, simit parası bile çıkaramayız. Fakat, bu küçüğü diye acıyor herkes. Karamelâ almıyorlar ama, para veriyorlar.

Acı acı güldüm :

— Öyle ise ne diye boşboşuna taşıyorsunuz bu kutuyu ?

Küçük muhatabım, kutuyu taşımalarının boş olmayan basit sebebini, kısaca anlattı :

— Elimizde kutu olmasa polisler bırakır mı yakamızı?.. Dilenci diye tutarlar heman!

Sonra dertli dertli ilâve etti:

— Hergün, ta Fatihten Beyoğluna yayan gidip dönüyoruz. Ben kendimi düşünmiyorum amma, buna acıyorum. Zavallı, yola dayanamıyor. Geçenlerde soğuk bir kış günü, fena halde hastalanmıştı. Paltosuz, caketsiz... incecik bir gömlekle titreye titreye ölür diye korktum. Evde yalvardım:

— Baba, ne olur? Bugün dinlensin. Yarın erkenden gider, bir gün de iki lira getiririz; dedim, dinlemedi.

Biran susan küçük; masum müşahedesini anlattı:

— Bize en çok para verenler, içkili gazinolardaki adamlar... Fakat onların tabiatları da öyle tuhaf ki... Hepsinin merhameti de, nedense geç vakıt uyanıyor. Meselâ: ilk gittiğimiz zaman bizi yanlarından hiddetle kovuyorlar. Fakat, iki saat geçtikten sonra ayni adamlar şefkatle kucaklayıp öpüyorlar... Umduğumuzdan fazla para veriyorlar.

Onun için biz de, vaktın iyice gecikmesini bekliyoruz.

İçleri beyaz renkli sularla dolu kadehlerin, neler neler doğurabildiğini bilmeyen küçüğün safiyeti ve hayreti, beni güldürdü. Sonra cevabını merak ettiğim son bir sual sordum:

—Bu gidişle mektep yüzü göreceğiniz yok galiba?

Küçükler bir ağızdan cevap verdiler:

— Her gün gidiyoruz!

İçimde hazin bir sevinçle belirdi:

— Hangisine?

Küçük Şerefin, bu sorguma verdiği beklenilmez ve umulmaz karşılık, içimde beliren hazin sevinci, daha doğmadan zehirledi:

— Her gün Fatihteki mektebe karamelâ satmaya gidiyoruz. Çocuklar çıkarken iyi satış oluyor da!

NAPOLEON

İPLİĞİN PAZARA ÇIKARILDI.

— Başı 22 ünci Sayfada —

Fransız ordusu daima ilerliyor, gerek Prusyalıları, gerek Rusları geri püskürtüyordu. Ahval bu merkezde iken Napoleon Mari Louise'e şu mektubu yazdı:

Lütsen 2 Mayıs

Sevgili dostum!..

Saat akşamın 11 i dir. Çok yorgunum. İmparator Aleksandr ile Prusya kralının kumandasında bulunan Rus ve Prusya ordularına karşı, parlak bir muzaffariyet kazandım. Ölü ve yaralı olarak 10,000 kişi kaybettim. Askerlerim büyük bir şeref kazandılar, ve beni sevdiklerini isbat ettiler. Bu husustan dolayı çok müteheyyicim. Oğlumu kucakla. Ben, pek mükemmel bir vaziyette bulunuyorum. Allahaısmarladık sevgili Louise.

Bütün mevcudiyetile senin olan

Napoleon

Napoleon'un Lütsen'de kazandığı zafer haberi Viyanaya varır varmaz, Meternih Fransız sefirini ziyaret ederek, Fransızların muvaffakiyetini tebrik etti. Napoleon'un yıldızı tekrar yükselmişti

İmparator Aleksandırla Fredrik Vilhelm Dresden çekildikleri esnada, Bonapart Saksonya payıtahtına giriyordu. Oradan Marie Louise'e şu mektubu yazdı:

Dresden 9 Mayıs

Sevgili dostum!...

Dün akşamdadan beri Dresden'de bulunuyorum. Sıhhatim mükemmeldir. Hava son derece güzeldir. Öyle zannederim ki Lütsen muzafferiyetile Dresdene girişim, Viyanadaki hasımlarımın ümitlerini tamamile boşa çıkardı. Mama Beatris'e bu haberi ver, ve söyle ki bugün emrim altında 1,200,000 asker bulunuyor.

Sadık kocan

Napoleon

Bu esnada Pariste Napoleon'un büyük zaferi, parlak şenliklerle tes'it olunuyor. Kiliselerde dualar okunuyordu. Marie Louise dahi hem sevinçli ve hem mahzun bir halde şenliklere iştirak etti. Napoleon, Şilezyada harp içinde bulunduğu zaman, bu haberi aldı ve Marie Louise'e şu mektubu yazdı:

30 Mayıs

Sevgili dostum!...

Napoleon Saint —Hélène adasına nefyolunurken...

23 tarihli mektubu aldım. Sana dargınım. Çünkü zafer münasebetile icra olunan ayini ruhaniden evvel, ölüme mahkûm bulunan bir adama nazarı affile bakmadın. Eğer af gibi ulvî bir harekette bulunmuş olaydın, bunun belki de bir şevinç gününde büyük tesiri olacaktı. Başmabeyinci Kambacérès bu meselede çok sert davranmıştır. Seni lâyık olduğun derecede, yani pek çok, mümkün olduğu kadar çok severim. Allahaısmarladık sevgilim.

Bütün mevcudiyetile senin

Napoleon

Mütarekenin bir ayı geçmişti. Halbuki ahvalda hiçbir değişiklik görülmüyordu. Napoleon Marie Louise'e şu mektubu yazdı:

Dresden 7 Temmuz

Sevgili Louise'im!...

Eğer Avusturya, bulanık suda balık avlamak istemeseydi, şimdiye kadar sulh aktedilmiş olacaktı. Meternih, Ruslar tarafından para ile satın alınmıştır. Ve imparatoru aldatıyor. Zaten Meternih, siyasetin mahza yalandan ibaret olduğuna kail bir adamdır. Öyle zannederim ki kongre bir iki güne kadar Prağda aktolunacak; bakalım orada neler vuku bulacak. Eğer bana hacilane şartlar teklif edilirse harbe girişeceğim. Avusturya herşeyi hesabetmiş olmalıdır. Vakıa böyle bir hareket senin için elim olacağına dolayı müteessif isem de, ne çare ki haksızlığı da red ve imha etmek gerektir. Allahaısmarladık Louise!..

Daima senin

Napaleon

Mütareke müddeti hitam bulmuştu. Muharebe bu defa, Avusturyaya da karşı olmak üzere tekrar başlamıştı. Müttefikler üç koldan tarümar oldular. Bu esnada Napoleon, Marie Louise'e şu mektubu yazdı:

Dresden 27 Ağustos

Sevgili dostum!...

Şu anda, bizzat üç hükümdarın kumandasında bulunan Avusturya, Prusya ve Rusya ordularına karşı büyük bir zafer kazanmışımdır. Şimdi onları takip için at üstünde bulunuyorum.

Harp ganimeti olmak üzere zaptetmiş olduğum sancakları sana gönderiyorum. Allahaısmarladık sevgilim.

Napoleon

Marie Louise Avusturyanın mağlubiyeti haberini aldıkta, memnun oldu. Bu hususta o gün Meneval'e yazmış olduğu mektupta diyor ki: „Şimdi bir nezleden muztaribim. Halbuki bu gün aldığım iyi havadis, bana dünyanın en mükemmel ilaçlarından daha iyi tesir yaptı. Ümit ederim ki büyük bir zafer, imparatoru sulh ile birlikte Fransaya iade edecektir.„

Müttefikler Fransız ordusunun rücat hattını kesmeğe çalışıyorlardı. Bavyeralılarla Avusturyalılar Hanau ovasında Napoleonla karşılaşmışlardı. Bu esnada Napoleon Marie Louise şu mektubu yazdı:

Frankfurt 31 Birinci — Teşrin

Sevgili Louise'im!...

Frankfurt'a gelmtişim ve şimdi buradan Mayansa doğru yola çıkıyorum. Dün Hanau civarında Bavyeralılar ve Avusturyalılarla çarpıştım. 60,000 kişilik bir ordu teşkil ediyorlardı. Kendilerinden 6000 esir tuttum, ve harp ganimeti olmak üzerere sancaklar ve toplar zaptettim. Bu ahmaklar rüc'at hattımı kesmek istiyorlardı.

(Arkası var)

TUNÇ GEYİK

— Başı 7 inci sayfada —

Karlı bir dağ tepesinde, mermerden küçük saray gibi güzel bir otel buldum. Bu otele, şehirlerin sesinden bıkanlar kaçarlarmış.. Onu satın aldım. İçini, en kısa zamanda, sevgilimin severek rahat yaşayabileceği gibi, döşettim. Karın dindiği, güneşin ak ipek başlıklı çamlara pırıltı verdiği birgün, onu sarayına getirdim. Yeni yuvasını görünce sevinçlendi. Kollarını dakikalarca boynumdan çözmedi. Hergün terasta kürküne sarınarak buzlu havaları içine alıyor, iştihası artmış, sıhhatı düzeliyordu. Dünyanın bütün güzelliklerini kendisinde toplamış, dağ tepesindeki küçük mermer sarayı, mes'ut insanların sevinçli havasile doldurmuştu.. Bir akşam adamlarım, ormanda yakaladıkları bir geyik getirdiler.. küçücek bir hayvandı.. Sevgilim onu sevdi. Kendine alıştırdı. Bütün vakitlerini, onunla meşgul olarak, geçiriyordu.. birgün geyik hastalandı. Öldü. Arkasından gözyaşı dökmesinin önüne geçemedim. Sonra, acıya alışır gibi, ondan bahsetmez oldu. Kış yavaş yavaş tükenirken gözlerinde sezimi güç bir ışık yanmağa başladı. Soruncal

— Hiç!.. diyor.

Söylemiyordu.. Behar tamamile gelmişti. Çam dallarında kuşlar cıvıldıyor, rüzğâr ılık nefeslerle esiyordu. Gözleri nemli yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı:

— Denizi göreceğim geldi, sevğilim. Denizi göremezsem öleceğim sanıyorum; dedi. Yanımızdan, geldiğimiz günden beri ayrılmayan doktorla konuştum: "aşağı inemez, dedi.. O zaman, en kısa vakıt içinde onun su özleyişini dindirmek için, yüzlerce insan çalıştırtım. Evimizin önüne küçük bir deniz yaptırdım, ortadaki adaya geyiğin beş misli büyük bir tunç heykelini koydum. Yaz ortasına doğru iş bitti. Sevgilimin yüzü, olan isteklerin mes'ut görünüşleriyle dolmuştu. O yaz, düz altlı göl kayığında dolaşarak geçti. Kış gelince göl yüzüne ak bir duvak örttü. Anan artık iyileşmişti.. Kış geçüp bahar yaza kavuşurken seni doğurdu. Sen kollarıma geldin yavrum, fakat bir rüya gibi o, aramızdan kayboldu.

Sustu.. genç kızın gözlerinde yaşlar, sesinde hıçkırıklar!

— Ooo babacağım!.. Çok acı. çok acı bu masal! Keşki söylemeseydin; dedi..

Babasının boynuna atılmıştı. Yaşları biribirine karışmış ağlıyorlardı. Sonra baba kendini topladı. Yaşlarını mendiline alarak!

— Bu eski bir masal; dedi. Bir sevgili, bir göl, ve bir geyik masalı yavrum.. sen de ihtiyar olunca çocuklarına anlatırsın..

Kızının elinden tuttu, içeri girdiler.. ortadaki büyük masada iki kişilik bir sofra kurulmuştu. Üstündeki vazolarda güller, renk renk güller doluydu.. oturdular. Babası sade kızına bakıyordu. Yemek yiyemediler o akşam..

***

... Genç kızın, parmağı altın halkalı eli, babasının gümüş saçlarında dolaştı. Sonra karşıda oturan delikanlıya baktı:

— Baba izin ver de çocuklarımdan evvêl buna; bir sevgili, bir göl ve bir geyik masalını söyleyeyim; dedi..

Babası güldü. Başını eğerek gözlerini kapadı. Genç kız, küçük elile delikanlının elini yakaladı. Elele terase doğru yürüdüler. Uzun mavi ipek elbisesinin etekleri yerlere sürünüyordu. Baba arkalarından çocuklara baktı.. uzakta terastaki güllerin arasından görünüyorlardı. Onların masalı, saatlarca tükenmeden sürdü.

YARIM AY'IN BİLMECESİ

No. 7

Bayan İsmet — Aziz!... Yüreğimi öy'le kırdın ki!... Artık bu münakaşayı keselim.
Bay Aziz — Cicim!... Seni bu derece incitecek ne yaptım? Bir türlü anlıyamıyorum.
Bayan İsmet — Daha ne yapmak istiyordun?.. Hem açık açık .... olmadığını söylüyorsun, hem de: « Ne yaptım?.. » diye soruyorsun!...

Bayan İsmetin neye gücendiğini yukarıdaki sekiz şeyin ilk harfleri size göstermektedir.

Bu bilmeceyi doğru çözenlere armağanlarımız :

Birinciye: İpekli empirime elbiselik — İkinciye: Pardesülük kumas — Üçüncüye: Kol saati — Dördüncüye: Fütbol topu — 5-8 ipekli çorap — 9-12: Kıravat — 13-15: Dolmakalem — 16-35: Yüz kuruşluk bir kitap — 36-55: Yetmişbeş kuruşluk bir kitap — 56-75: Elli kuruşluk bir kitap — 75-100: Yirmi beş kuruşluk bir kitap.

No. 7 YARIM AY BİLMECE KUPONU No. 7

Beşinci sayımızdaki Bilmecenin doğrusu :

«YARIM AY» dır.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında yapılan kur'ada kazananlar:

Birinciye: Tuvalet takımı — Muğlada mühendis Bay Esat Şevket kızı Ahter Göksu; İkinciye: Raket — İstanbul Galatasaray lisesinde 569 Halûk; Üçüncüye: İpek şemsiye — Ankara İmaret mahalle bakkal Sait sokağında Bay Ali Sabri evinde Bayan Melâhat Utku; Dördüncüye: Şapka — Aksarayda Derviş Ali sokağı 68 No. da öğretmen Şemsi kızı Nebahat Ocal; 5-7: İpek çorap — İstanbul Yenikapı mahallesi çeşme sokak No. 40 Bayan Suad; İstanbul İstiklâl lise[illegible] 249 Semiha; Mersin Pasaport memuru [illegible] Osman Emre kızı Necmiye Emre.

8-11: Kıravat — Edirne erkek lisesi 273 Rahmi; Samsun lisesinde 425 S. Şahabeddin Yağcı; Malatya lisesinde 386 Celâl Bıkmaz; Konya erkek orta mektebi 661 Hüsnü Üre;

12-14: İpek mendil: Ankara Millî Müdafaa vekâleti askerî hakimlerinden Bay Emin oğlu Erdoğan; İzmir Karantinede Muradiye sokağı 1 numarada Behire Fehmi; Kütahya Gazi Kemal ilk okulası öğretmeni Ayşe;

15-Portföy — Adana Çınarlı mahallesinde Bay Osman Ferid evinde Nazım Özcan;

16-40: (Yüz kuruşluk bir kitap kazananlar) — Adana muallim mektebi 658 A. Yurdakul; Ankara İçişleri bakanlığı U. İ. U. M. Ş. III de Hilmi Tuncel; Ankara Gazi Enstitütüsü Nebile Kâmil; İzmir Eşref paşa Trabulus sokağı 21 Bedia Yöndem; İzmir erkek muallim mektebi 776 Haydar Gencer; Samsun İş bankası Bayan Ruhsar; Sivas Kız orta mektebi 340 Nermin Çiçek; Diyarbekir lisesinde 57 Haydar Keçeci; Isparta orta okula 13 Hüseyin Özdamar; Konya Askerî orta mektebi 4862 Şefik; Edirne jandarma mektebi bölük 2 Salâhaddin Onbaşı; Balıkesir Necati Bey lisesi 96 Hüznü; Tokat orta mektep 358 Celâl; Çankırı katar başmemuru Zihni eşi; Bolu avukat Bay Saip oğlu Kâni; Kayseri lisesi 583 V. Esensoy; Kastamoni lisesi 226 A. Doğanaoy; İzmit Maarıf daktilosu M. Erten; Maraş vilâyet idare heyeti kâtibi Muammmer; Çanakkale orta mektebinde Hilmi; Bursa askerî lisesinde 3285 Sıtkı Ersü; Çorum saat kulesi civarında 11 numarada Nazmi Güllü; Eskişehir inkılâp mektebi başmuallimi İ. Başaran yoldaşı Makbule; Niğde orta mektebi Belkıs Güner; Bilecik orta okula 27 Necdet Güney;

41 — 60: (Yetmiş beş kuruşluk bir kitap kazananlar — Uşak Orhan Bacak Bacakoğlu, Yalovada Baltacı çiftliğinde Bayan Jale; Gölcük Hamidiye kruvazörü Reşat Düşme; Mudanya İstasyon müdürü Bay Fehmi Şener oğlu M. Şener; Refahiye sıhhat memuru Rifat Ödev; Manisa Piyade Tb. Komutanlarından İbrahim Sütunç kızı Nebahat; İzmir Karşıyaka Ortamektep 179 Süha Gürsoy; Ankara Cumuriyet Merkez Bankası memurlarından Nigâr Mayda; Ankara Yenişehir Akaretler caddesi 7 numarada S. Özkan; Sinob belediye muhasibi Mustafa Saybil; Antalya lisesi 386 Naim Türkdoğan; Trabzon Lisesinden 234 Hikmet Öner; Diyarıbekir Birinci Umumî Müfettişlik hususî kalem memuru Nazmi Argon; Afyon Cumuriyet mektebi 357 Necati Duru; Denizli Lisesi 441 Mustafa Dikmen; Zonguldak Orta Okula Türkçe Öğretmeni R. Öztürk; Burdur Orta Okula 20 M. Hilmi; Amasya Sofular mahallesi 71-5 de A. Kadri; Keskin mektep öğretmeni Ruhi Gönen; Tavşanlı Carsan zade Haydar Özerdem.

61 — 80: (50 Kuruşluk bir kitap kazananlar) — İzmir Güzelyalı Tayyare alayı 31 Tayyare bölüğü Başçavuşu Selim Sırrı; Menemen Nüfus memuru Reşat Yoldaş; Karaman Orta Okula R. Öngay; Akşehir mahkeme âzası Veli Alp oğlu Ahmed Alp; Ödemiş Orta okula Reşat Turhan; Alpu llu şeker fabrikası Fen memuru kâtibi Cemâl; Gölcük Yavuz gemisi küçük zabit Niyazi Halil; Şebinkarahisar yazı ve boya erbabı Abdullah; Büyük Derbend Maşuşukiye Başöğretmeni Mehmet'den Zehra Oktay; Şile Tahlisiye sıhhat memuru oğlu Rahmi Turgut; İnegöl Orta okula 118 H. Yücel Öz; Lüleburgaz Suvari Tümeni Ş. I. Mülhakı Yüzbaşı Bürhan kızı H. Sevim; Adapazarı Çark sokağı 42 numarada Birsen, Ayvalık Sakarya Okulası öğretmeni Fikriye Emel; Havza un muhafaza memuru Muhsin Akgöl; Sivrihisar Belediye Hekimi kızı Meral Savuç; İstanbul Hasköy kızıl minare sokak 19 Bayan Viki Fransız; İstanbul Harbiye mektebinde 1224 M. Alpertiğin; İstanbul Ziraat Bankası hesabı carî servisi Semiha; İstanbul Birinci Ticaret mahkemesi yazıcılarından Zeliha Esin.

81 — 100: (Yirmibeş kuruşluk bir kitap kazananlar) — Akhisar (Manisa) Şark Eczanesi Necip Güler; Bayramiç Kaza Kaymakamı oğlu Cihat Çıtak; İstanbul Yeşilköy Kalitarya karyesinde Serezli Ali Kemâl; Bozöyük ikinci okula öğretmeni Bayan Fatma kızı Vuslat Yeğiter; Tarsus Amerikan Kollej 196 Oğuz Aytemur; Giresun Jandarma mektebi kumandanlık kaleminde Bigalı Sezai, Balâ (Ankara) da Karakeçili nahiyesi Başöğretmeni kızı Yıldız Tözün; Nazilli öğretmen F. Özer; Samsun Vilâyet idare heyeti eski Başkâtibi Necati Altınay; Edirne Erkek Lisesi 187 Adnan Bodur; Turgutlu Top. A. 25 B. T. 3 Hilmi Konuraly; İstanbul Maltebe Askerî Lisesi No. 3000 C. Ilgaz; Adana Emniyeti umumiye müfettişi Bay Nazmi kardeşi Melâhat; İzmir Tilkilik Orta okula 60 Siret Asım; Çal Balkan nahiyesi Jandarma K. K. M. Şefik; Milas Orta okula 109 Nebahat Değer; Malatya Lisesinde 154 Talât Arat; Gaziayıntab Lisesinde 566 Salâhattin Kızıltan; Aksaray (Niğde) ilk okulalar Espektörü Bay Hüsnü Yalçın kızı Türköz Yalçın, Keçiburlu kükürt şirketinde Necati Onur.

BİLMECEYİ

BULANLARA:

DİKKAT: Okuyucularımızın pekçoğu gönderdikleri bilmecelere [İSTANBULDAN 4; TASRADAN 6 KURUŞLUK] pul koymaktadırlar. Buna hiç lûzum yoktur. Bilmece cevapları [BİR KURUŞ] pula tabidir. Yalnız zarfları kapamayınız ve bir kenarına iri harflerle [BİLMECE] diye yazınız.

Dünyanın en eski tanınmış markası olan BOTOT diş macunu ve diş suyunu tercihan kullanınız.

No.: 7 **YARIM AY** 15 MAY

Her ayın 1 inde ve 15 inde çıkar

İdarehanesi: Resimli Ay Basımevindedir

Telefon: 23607 Yıllığı 6 Aylığı

Abonmanı (Türkiyede 350 kr. 175 kr. (Dışarıda 20 Is. fr. 10 Is. fr.

Yazı çevirgeni: Emin Refik Müslümoğlu

Basan: Resimli Ay Basımevi T. L. O.

Yazan :

NEZİHE MUHİDDİN

GÜZELLİK KRALİÇESİ • İÇTİMAÎ SEVDA ROMANI •

Aşk • Heyecan • Macera •

GÜZELLİK KRALİÇESİ

Bir çok memleketlerde yapılmakta olan bu : (Güzellik Kraliçesi) müsabakalarının; genç ve tecrübesiz kızların ruhlarında uyandırdığı ihtilâlleri teşrih eden.. Güzellik Kraliçesi olmak arzusunun, bir zavallı kızı nerelere kadar düşürebileceğini hikâye eyleyen : Duygulu, Maceralı, Heyecanlı bir aşk romanıdır.

FİYATI :

50 KURUŞ

YARIM AY okuyucuları bu kitabı %$_0$ 50 eksiğine alabilirler.